

China in the Hegemonic Relations of the Post American World-system

Abolfazl Anaei*

Ph.D, Political Sciences, Isfahan University,
Isfahan, Iran

Introduction

The long-term crises of capitalism act as a catalyst for instituting systemic changes on a global scale. As evidenced in the longue durée contemporary history of the modern world, systematic shifts in hegemonic cycles during extended periods of crisis within the world-system can occur alongside the evolutionary progression of global systematic accumulation cycles, leading to changes in the geographical centers of hegemony. From this perspective, the dominant political, social, economic, and ideological paradigms within the hegemonic state, along with the structural managerial mechanisms that govern them, wield significant influence over the reconfiguration of the world-system and the future hegemonic management. The theoretical and practical models of Western imperialism, rooted in Western civilization paradigms, have

---

* Corresponding Author: anaei.abolfazl@gmail.com

How to Cite: Anaei, A., (2024), "China in the Hegemonic Relations of the Post American World-system", *Political Strategic Studies*, 13(49), 195-236.
Doi: [10.22054/QPSS.2023.73569.3233](https://doi.org/10.22054/QPSS.2023.73569.3233).

significantly shaped the structural orientation, control, and configuration of the world-system during the Dutch, British, and American hegemonic cycles. Similarly, the aforementioned systemic trend can also bring about the resurgence of specific management models and relationships. This shift is likely to manifest prominently during the phase of systemic transition from the American hegemonic cycle to the probable Chinese hegemonic system. In the American hegemonic cycle, the U.S.A. succeeded in establishing a hierarchical and highly centralized hegemonic system, along with corresponding international institutions like the International Monetary Fund, the International Bank for Reconstruction and Development, the General Agreement on Tariffs and Trade (ultimately transformed into the World Trade Organization), as well as repressive global institutions such as NATO and other international organizations within the modern world-system. Similarly, the ongoing evolution of China's potential hegemony has fostered the emergence of a hegemonic systemic structure in line with the Chinese consensus, distinct national management mechanisms, and the indigenous Chinese development model. At its core, the Chinese hegemony embodies specific relational and managerial models that define the potential hegemonic management of the post-American world-system.

Moreover, the recurrence of cycle from industrial accumulation to financial accumulation within the hegemonic economy of the United States, coupled with casino capitalism, has contributed to the erosion of the structure of the U.S. national economy. Meanwhile, the development of productive accumulation of the basic industry within emerging BRICS powers, with China at the forefront, has established new centers of power and global accumulation. Within these

concurrent changes, the geopolitical crises of the 21st century have served as a stage for the hegemonic competition in the fragile regions such as the Middle East, Eastern Europe, and the Asia-Pacific. The Ukraine war and the potential for wars in the Far East aimed at dismantling U.S. land and maritime bases could mark the climax of a transition into an uncertain fourth hegemonic cycle.

This systemic transformation, on one hand, might engender structural effects in the global political economy and in the configuration of the development of the world-system development. On the other hand, it can impact intergovernmental relations and mechanisms of military operations and restorations in the world. The distinct Chinese hegemonic process could change traditional models of global geopolitical divisions. Ultimately, the final occurrence of the hegemonic systemic transition to the post-American world-system may have decisive systemic effects on the relative reconstruction of the capitalist crisis and the uncertain bifurcation of the world-system in the phase of its recent long-term crisis. Understanding the structural transformation of the world-system and the structural tendency of the recent systemic crisis of capitalism requires an examination of the systemic transmutation of international capitalism, changes in power morphology, and the performance of international and regional organizations on a global scale, with an eye to the evolution of uncertain Chinese hegemonic control. In this respect, the present study tried to answer the following question: What are the consequences of the probable transition to the fourth hegemonic cycle (i.e., the Chinese hegemony) for the reconstruction of the capitalist world-system?

Materials and Methods

Using a systemic approach to address the research question, the present study developed a theoretical model that integrates world-systems analysis with the theory of uncertainty in systemic bifurcations. The method drew upon theoretical and analytical research on recent developments of capitalism, America's decline, China's ascent on the global stage, and corresponding statistical data.

Results and Discussion

The structural transformations within the recent world-system have led to fundamental shifts in the reproduction of systemic hegemonic relations and models of international control and management. The structural changes, occurring within an inherently uncertain process, are poised to have irreversible effects on the configuration of hegemonic relations within the post-American world-system. Within the Western hegemonic cycles, there was a vertical relationship configured at the core of world-system, revolving around an international locus of control. Meanwhile, political levers, geopolitical containment, and international institutionalization would act as influential global forces in the systemic reproduction of hegemonic relations. Moreover, the hegemonic structure would be solidified by the hegemonic center through quasi-monopolistic control over the capitalist world economy.

However, in the post-Soviet era, the rise of new centers of power and tangible changes in the formation of the world economy disrupted the historical conditions required for the reproduction of hegemonic vertical control over the world-system. Several factors contributed to

this transformation: the emerging powers in Asia and South America, the new regional coalitions and alliances such as BRICS, the Shanghai Cooperation Organization, and the indigenous organizations in Latin America such as CELAC and UNASUR. Additionally, the global dominance of traditional yet hegemonic currencies has been challenged by competing currencies and digital cryptocurrencies, coinciding with the expansion of globalized network capitalism within the digital economy. Furthermore, the prevalence of offensive realism in world politics has led to a quantitative and qualitative expansion of arms trade and the demonopolization of weapons of mass destruction and advanced missile-based weapons, resulting in an increase in deterrence and defense capabilities of world countries.

These conditions have significantly increased the costs and long-term consequences of hegemonic vertical control in the world-system. Consequently, during the transition away from the third cycle or American hegemony, the foreign and defense policy strategies of various countries are undergoing a reconfiguration, including regional and international coalitions and alliances, or individual national measures aimed at challenging and countering the unipolar and unilateralist world-system. It is anticipated that this process will immediately lead to the strengthened multiple and dispersed loci of geopolitical power across the entire world-system.

Conclusion

If the structures created in the third hegemonic cycle remain unchanged, they cannot reproduce and sustain hegemonic relations with a singular locus of systemic control in the post-American world-system. Therefore, the current world-system, in the process of

transitioning to a possible fourth hegemonic cycle led by China, is undergoing a transformation—in terms of power morphology and the material structure of capitalism—to a flat multipolar formation that consists of multiple geopolitical power loci, counter-hegemonic regional and international coalitions, and dispersed spaces of global capital accumulation within a horizontal hegemonic system.

Keywords: China, Crisis, World-system, Hegemonic.

چین در روابط هژمونیک نظام جهانی پساآمریکایی

ابوالفضل آنائی* دانش‌آموخته دکتری علوم سیاسی دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

چکیده

بحران بلندمدت سرمایه‌داری متاخر، بستری برای تکوین دگردیسی‌های پیچیده در نظام جهانی بوده است. در این بردار زمانی بلندمدت، روند افول سیکل هژمونی ایالات متحده و جابجایی کانون جغرافیایی نظام‌مند انباشت جهانی سرمایه بسوی چین، تغییرات اساسی در سازوکارهای سیاسی، اقتصادی و ژئوپلیتیکی نظام جهانی پدید آورده که بازساخت سرمایه‌داری را از کنترل تمدن غربی خارج نموده است. در این سپهر؛ واکاوی استحاله سیستمی سرمایه‌داری بین‌المللی، تغییرات مورفولوژی قدرت و عملکرد سازمان‌های بین‌المللی و منطقه‌ای در مقیاس جهانی بر پایه روند تکوین غیرقطعی کنترل هژمونیک چینی یک ضرورت در شناخت دگردیسی ساختی نظام جهانی و گرایش ساختاری بحران سیستمی سرمایه‌داری متاخر ارزیابی می‌شود. پرسش اصلی این است که پیامد(های) گذار به سیکل احتمالی چهارم هژمونیک چینی در بازساخت نظام جهانی سرمایه‌داری چگونه خواهد بود؟ فرضیه این است که سیکل چهارم احتمالی هژمونیک چینی خاستگاهی برای تکوین مدیریت افقی نظام جهانی و ظهور کانون‌های متکثر بین‌المللی قدرت خواهد بود. این پژوهش به روش تحلیل سیستمی بر پایه ایجاد الگوی نظری ترکیبی از تحلیل نظام‌های جهانی و نظریه عدم قطعیت در انشعاب‌های سیستمی انجام می‌گیرد.

واژگان کلیدی: چین، بحران، نظام جهانی، هژمونی.

مقدمه

مورفولوژی نظام جهانی سرمایه‌داری از منشاء ظهور و انبساط آن در فضای جغرافیایی تمدن غربی در سده شانزدهم به شکل کاملاً ناموزون و نامتقارن تکوین یافته است. در این سپهر صورتبندی ناموزون این نظام تاریخی در همه ابعاد وجودی ذهنی و عینی آن نهادینه شده است. از سوی دیگر این روابط ناموزن در سطح بین‌المللی در سیکل‌های نظام‌مند هژمونیک حول یک قدرت برتر سرمایه‌داری بازتولید شده است (Hornborg et al., 2006: 96).

قدرت‌های هژمونیک، بازساخت نظام جهانی سرمایه‌داری را بر پایه منافع ساختاری و راهبردهای بلندمدت امپریالیستی خود هدایت نموده‌اند. از این چشم‌انداز، پایه‌گذاری سازمان‌های بین‌المللی در سیکل‌های هژمونیک بریتانیایی و آمریکایی نیز از همین رویکرد یکجانبه‌گرا و بر پایه منافع سیستمی آنها با هدف بازتولید روابط هژمونیک انحصاری در مقیاس جهانی و مهار نیروهای بدیل یا دَرَبَرگیری متغیرهای پراکنده‌ساز ضد هژمونیک انجام پذیرفته است (Shannon, 1996: 137-138).

در این چشم‌انداز تاریخی و استحاله‌های سیستمی بنظر می‌رسد روند صعود جهانی چین در فاز افول سیکل سوم هژمونیک ایالات متحده از دهه ۱۹۷۰ بازتابی از ظنین‌گذار به سیکل احتمالی چهارم هژمونیک و بازساخت مورفولوژی نظام جهانی سرمایه‌داری بر پایه جهان‌بینی اژدهای شرق و متعارض با الگوهای هژمونیک توتالیتار غربی است. از سوی دیگر کل این فرآیند پیچیده یک رابطه دیالوژیک/دیالکتیکی با ساخت بحران بلندمدت سرمایه‌داری متاخر دارد و این بحران بستر تشدید‌کننده عینی و ذهنی‌گذار به نظام جهانی پساامریکایی را نشان می‌دهد.

اهمیت بررسی مسئله ناشی از نقش تعیین‌کننده چین در ساختار قدرت و سازوکارهای تولید ثروت مادی در گذار به نظام جهانی پساامریکایی است. لذا از منظر عدم قطعیت‌شناختی، چین در راستای بازساخت مورفولوژی نظام جهانی سرمایه‌داری در جهتی مغایر با عملکرد دولت‌های هژمونیک در سیکل‌های سابق پیش خواهد رفت و این تحول سیستمی مستلزم واکاوی مستقل است.

از سوی دیگر عدم شناخت نظام‌مند و پیچیده در باب گذار به سیکل احتمالی هژمونیک چینی و راهبردهای بلندمدت آن برای بازساخت نظام جهانی سرمایه‌داری بر پایه ساختار قدرت ملی و ایدئولوژی مسلط در این کشور نه تنها در زمینه سیاست‌گذاری خارجی و دفاعی دولت‌های دیگر بلکه در عرصه سیاست‌گذاری داخلی در عرصه ملی و تنظیم برنامه‌های رشد و توسعه، یک متغیر تعیین‌کننده بین‌المللی به شمار می‌رود.

تحلیل سیستمی پیچیده از کل ساز و کارهای مورد اشاره و شناخت کنش متقابل بین چین و دولت‌های دیگر در روند تحقق غیرقطعی سیکل چهارم هژمونیک، ضرورت این مقاله را نشان می‌دهد. لذا هدف اصلی مقاله تحلیل ساختار و پیکربندی روابط هژمونیک در نظام جهانی پساامریکایی است.

بر اساس مقدماتی که ارائه شد پرسش اصلی این است که پیامد(های) گذار به سیکل احتمالی چهارم هژمونیک چینی در بازساخت نظام جهانی سرمایه‌داری چگونه خواهد بود؟ فرضیه این است که قرار گرفتن چین در محور اصلی روابط سیکل احتمالی هژمونیک چهارم نقطه عزیمتی برای تکوین مدیریت افقی در ساختار نظام جهانی و ظهور کانون‌های متکثر قدرت در کل فضای ژئوپلیتیکی جهان خواهد بود.

پیشینه پژوهش

الف- پیشینه پژوهشی موضوع در منابع داخلی

مقاله‌های منتخب هم‌پیوند با موضوع مقاله به ترتیب ذیل است:

جدول ۱. پژوهش‌های منتخب بررسی شده داخلی

یافته‌ها	نویسندگان
واکاوی سیستمی در احتمال تحقق‌پذیری گذار از سیکل سوم هژمونی ایالات متحده در متن بحران بلندمدت سرمایه‌داری متاخر و اثرات سیکل بازآمد صنعت‌زدایی/مالی‌سازی، قانون بازتولید گسترده منفی و انبساط فضایی امپریالیستی در فروپاشی هژمونی امریکایی از نتایج مقاله مذکور است.	آنائی، شهرام نیا و همکاران (۱۴۰۱)

ادامه جدول ۱.

نویسندگان	یافته‌ها
دشتگرد و افرایی (۱۴۰۰)	این مقاله الگوی انتقال قدرت جهانی چین را از منظر سه استراتژی «یک کمربند و یک جاده»، «راه‌اندازی بورس نفت خام چین بر مبنای یوان» و «طرح ساخت چین ۲۰۲۵» در دوره رهبری شی جی پینگ از منظر الگوی نظری انتقال قدرت آبرامو آرگانسکی با هدف کلان دستیابی چین به هژمونی واکای نموده است. مقاله مذکور آشکار نموده است افزایش توانایی چین نقش تعیین کننده در انتقال قدرت جهانی دارد و افزایش نفوذ و بسیج جهانی و ایجاد یک کانون قدرت بین‌المللی چینی به توسعه اقتصادی آن مشروط بوده است.
خانی و مسرور (۱۳۹۶)	در این مقاله تقابل، کشمکش و رقابت ایالات متحده و چین و تغییر راهبرد سیاست خارجی ایالات متحده از قرن بیست و یکم با هدف مقابله و مهار با قدرت سیاسی، اقتصادی و نظامی رو به توسعه چین با محوریت مسئله قدرت در الگوی نظری رئالیستی در راستای سیاست جهانی ایالات متحده برای ممانعت از تحقق هژمونی چینی آشکار شده است.
شیرخانی و پیرسلامی (۱۳۹۵)	مقاله مورد نظر به واکاوی تقابل الگوهای اجماع واشنگتن و اجماع پکن از منظر جهان‌بینی دو حوزه تمدنی متمایز پرداخته است که این دوگانگی در پیکربندی مدل‌های توسعه و شاخص‌های متناظر با آن در سطح جهانی موثر بوده و تحلیل علل ناکارآمدی تدریجی الگوی اجماع واشنگتن در مقابل اجماع پکن بر اساس شاخص‌هایی همچون اولویت ابتکار، توجه به نقش دولت و اهمیت تغییر اجتماعی در عصر جهانی شده و در مطابقت با روندهای الگویی توسعه در کانون بحث مذکور بوده است.
جانسیز و بهرامی مقدم (۱۳۹۴)	این مقاله چالش نظم منطقه‌ای امریکامحور و متحدانش در شرق دور از سوی چین و روند تکوین هژمونی منطقه‌ای چین در حوزه آسیا-پاسفیک و تقابل منافع چینی- امریکایی را به دنبال رشد اقتصادی و نظامی چین در بستر تکوین نهادها و ائتلاف‌های منطقه‌ای نشان داده است. این تحول منتهی به تغییر توازن قوا و کاهش نفوذ منطقه‌ای امریکا شده و تغییر ساختار قدرت و روابط ژئوپلیتیکی در حوزه آسیا- پاسفیک مطابق با منافع و راهبردهای منطقه‌ای چین در حال تحقق است.
* ابعاد متمایز پژوهش با مقالات مذکور به چند نکته خاص اشاره دارد: نخست تحلیل ابعاد سیستمی گذار نظام‌مند به سیکل احتمالی هژمونیک چین در مقیاس جهانی با تاکید بر تحولات ساختاری چین و بازتولید روند منحصربفرد و پیچیده توسعه چینی در بستر بحران بلندمدت سرمایه‌داری متاخر؛ دوم، تغییر روابط و الگوی مدیریت هژمونی چینی در سیکل احتمالی چهارم هژمونیک نظام جهانی و سوم تغییر غیرقطعی مورفولوژی نظام جهانی در عصر پسامریکایی.	

ب- پیشینه پژوهشی موضوع در منابع خارجی

چاری و دیگران (Chari, 2008) در کتاب «جنگ، صلح و دنیای جهانی شده» روند تغییرات کنترل هژمونیک در نظام بین‌الملل و تمایزات آن با تحولات دوران جنگ سرد را واکاوی نموده‌اند، اما از روند تغییر در ساخت هژمونیک در جهان پساامریکایی غفلت نموده‌اند.

اگنیو (Agnew, 2005) در «هژمونی» چالش‌های هژمونی ایالات متحده و تحولات جهانی آن را در محتوای الزامات جغرافیایی، بحران اقتصاد جهانی، الزامات جهانی شدن، ظهور جهانی چین به مثابه رقیب عمده و تهدیدکننده منافع انحصاری جهانی واشنگتن را واکاوی نموده است. روند احتمالی تغییر در ساخت هژمونیک نظام جهانی پساامریکایی در اثر اگنیو مغفول مانده است.

مین گات و همکاران (Maingot et.al., 2005) در «ایالات متحده و حوزه کارائیب» تغییرات روابط هژمونیک را در چارچوب ساختارهای ژئوپلیتیکی، فرآیندهای جهانی شدن و مسائل توریسم را در دوره پسا جنگ سرد و تحولات ساختاری نظام بین‌الملل با تمرکز بر فضای منطقه‌ای کارائیب واکاوی نموده‌اند. این تحولات اثربخشی اعمال کنترل و سلطه آمریکا بر حوزه کارائیب را پیچیده‌تر نموده و نفوذ هژمونی تاریخی آمریکا بر منطقه را تقلیل داده است. این اثر فاقد جنبه آینده‌پژوهشی مربوط به نظام هژمونیک پساامریکایی است.

کایلی (Kiely, 2005) سازوکارهای نظام هژمونیک امریکایی را بر اساس توسعه مناسبات جهانی‌سازی نئولیبرال، ابعاد مختلف بحران‌های توسعه جهانی، اثرات جهانی‌سازی در تغییر الگوی حاکمیت دولت - ملت و نظام بین‌دولتی مدرن، ابعاد فرهنگی امپریالیسم امریکایی و بازتولید روابط هژمونیک در محتوای نظام برتون وودز را واکاوی کرده است. در این اثر مسائل سیکل احتمالی چهارم هژمونیک و نقش چین در این روابط بررسی نشده است.

کریشنا (Krishna, 2009) تحولات متاخر روابط هژمونیک را در پیوند با جهانی‌سازی روابط پسااستعماری و مقاومت‌های جهانی ضد هژمونیک در فضاهای در حال توسعه جهانی بررسی نموده است. در این پژوهش ضرورت گذار به یک فضای ذهنی

پسامریکایی بر اساس الگوهای فرهنگی متکثر جهانی و منافع دولت‌های مختلف تحلیل شده است. چگونگی پیکربندی ساختار نظام بین‌الملل و روابط هژمونیک پسامریکایی در اثر کریشنا واکاوی نشده است.

پ- ویژگی‌های متمایز و نوآوری مقاله

تمایز این مقاله با تحقیقات پیشین بر ابعاد آتی استحاله غیرقطعی و پیچیده ساختاری نظام جهانی در دوره بلندمدت و چگونگی بازساخت نظام هژمونیک در روند پیچیده و نامعین صعود جهانی چین مربوط می‌شود. از این منظر اثرات متغیرهایی از قبیل نقش چین در بحران بلندمدت سرمایه‌داری متاخر، جایگاه کشورهای نوظهور در تغییرات نظام جهانی، ائتلاف‌های جدید ضد هژمونیک و تغییرات نظام مالی- پولی بین‌المللی در روند پیکربندی سیکل احتمالی چهارم هژمونیک واکاوی خواهد شد.

تعریف مفاهیم

الف- جهان پسامریکایی

نظام جهانی در فاز سیکل سوم هژمونیک تحت سیطره الگوهای فرهنگی، سیاسی، اقتصادی و نظامی ایالات متحده به شکلی پیکربندی گردید که راهبردهای کلان بازتولید نظام جهانی و سیاست‌های بین‌المللی ماخوذ و متناظر با ساختارهای داخلی و منافع جهانی ایالات متحده بود (Bacevich, 2012: 9-11). گذار غیرقطعی به سیکل چهارم هژمونیک می‌تواند بازساخت و پیکربندی نظام جهانی را با الگوهای غیرامریکایی متحقق نماید و ساخت انحصار هژمونیک امریکایی را با یک اجماع جهانی غیرامریکایی جایگزین نماید. موفقولوژی نظام جهانی پسامریکایی می‌تواند بازتاب گذار از ساخت هژمونیک هرمی به یک فرم‌اسیون دوزنقه‌ای با قاعده مسطح و کانون‌های چندقطبی باشد.

ب- روابط هژمونیک

در دوه بلندمدت تاریخی بازتولید نظام جهانی مدرن بر پایه پیکربندی و بازساخت سرمایه‌داری تداوم یافته است. این روابط به علت هژمونی ذهنی و عینی روابط سرمایه‌داری

و قواعد سلسله مراتبی درونی آن در روابط شبکه‌ای نظام جهانی اثرات شار^۱ سیستمی ایجاد نموده است. در این سپهر روابط هژمونیک بازنمایی روابط منحصربفرد سرمایه‌داری در ساخت نظام جهانی است که حول یک کانون مرکزی مسلط بصورت سیکل‌های نظام‌مند تکوین پیدا می‌کند و در کل فضای-زمان جهان مدرن به‌مثابه متغیر تعیین‌کننده ساختاری در روابط نظام بین‌دولتی حاکم است (Wallerstein et.al., 2012).

پ- مدیریت هژمونیک

الگوهای منحصربفرد کنترل و سلطه هژمونیک در نظام جهانی و راهبردهای متناسب با آن در سیکل‌های نظام‌مند هژمونیک با تغییر کانون دولت هژمون متحول می‌گردد. به کلام دیگر در سیکل‌های متوالی هژمونیک روش و الگوی مدیریت و کنترل ساختاری با راهبردهای جهانی و الزامات داخلی هژمون مستقر متناسب بوده و در دوره‌های مختلف شیوه‌های کنترل، دربرگیری و بازساخت نظام جهانی توسط هژمون بدیل تغییر می‌نماید (Oatley, 2015 & Watson, 2007).

ت- کرانمندی

این اصطلاح می‌تواند بیانگر انتهای مرزهای ساختاری در کنشگری عاملیت سوژه انسانی خودآگاه و اقدامات دولت‌های ملی در نظام جهانی و نهادهای بین‌المللی و محدودیت‌های فضایی در انبساط و بازتولید نظام جهانی سرمایه‌داری باشد. این خصوصیت‌ها بصورت مکمل بازنمایی محدودیت‌های کارکردی و اختلال در همگرایی نظام جهانی را در سطوح دولتی و نهادی روابط بین‌الملل متعین می‌نماید.

روش پژوهش

این پژوهش در تکاپوی واکاوی پرسش و فرضیه بر اساس روش تحلیل سیستمی پیکربندی می‌شود. اجرای این روش با ایجاد یک الگوی نظری تلفیقی از تحلیل نظام‌های جهانی و نظریه عدم قطعیت در انشعاب‌های سیستمی انجام گرفت. در این راستا استفاده از پژوهش‌های نظری و تحلیلی در زمینه تحولات سرمایه‌داری متاخر، افول امریکا و مسائل

---

1. Flux

مربوط به صعود جهانی چین و داده‌های آماری متناظر با آن ساختار پژوهش را تشکیل می‌دهد.

چهارچوب نظری

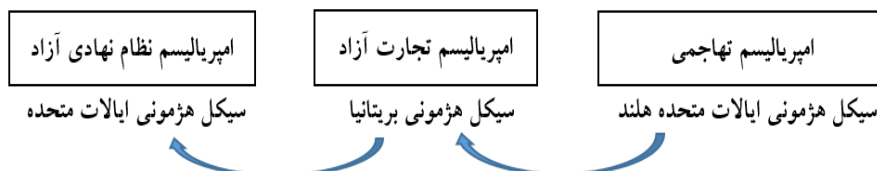
الف- موفورلوژی نظام جهانی سرمایه‌داری و بازتولید سیکل‌های هژمونیک

انبساط نظام‌مند سرمایه‌داری تاریخی در بستر اقتصاد جهانی ساختار قدرت و توزیع ثروت مادی را در کل فضا-زمان جهان مدرن به یک فرماسیون نامتقارن بدل نمود. برآیند نهایی این فرآیند نابرابر سازی ساختاری در روند ادغام فضاهای جغرافیایی غیرغربی در روابط سیستمی سرمایه‌داری بین‌المللی بود که سرانجام به تکوین نظام جهانی مدرن منجر گردید. به کلام دیگر در تکوین نظام جهانی مدرن، زیربنای سرمایه‌داری آن بر مبنای سه مولفه محوری شامل سیکل‌های نظام‌مند انباشت سرمایه، ایجاد فرایندهای تولیدی انحصاری و شبه‌انحصاری و تقسیم محوری کار در هرم اقتصاد جهانی یک موفورلوژی ناموزون توسعه سه لایه را در این نظام تاریخی مستقر نمود. از میان سه مولفه اصلی در پیکربندی سرمایه‌داری، انباشت نظام‌مند سرمایه در حول یکی از کانون‌های مرکزی نظام جهانی مدرن، یک پیوند پیچیده سیستمی و دیالکتیکی با یک قدرت هژمونیک ایجاد نمود که نیروی تعیین‌کننده در تنظیم و کنترل نظام جهانی و بازتولید روابط سرمایه‌داری بوده است (Grosfoguel et.al., 2002: xx-xxi).

در این سپهر، تکوین قدرت هژمونیک در بستر سیکل‌های نظام‌مند انباشت سرمایه در بردار تاریخی بلندمدت، ساختار قدرت ناموزون بین‌المللی را بر پایه روابط شبکه‌ای در نظام جهانی، منافع ساختاری کانون هژمونیک و بازتولید کل این روابط در ساخت سرمایه‌داری بین‌المللی را پیکربندی می‌نماید. این قدرت هژمونیک به واسطه سلطه ساختاری بر کل فضای جغرافیای بین‌المللی در حوزه‌های ژئوپلیتیکی مختلف می‌تواند مولفه‌های ساختی ذهنی و عینی نظام جهانی را در قلمرو اقتصادی، سیاسی، امنیتی و مدل‌های خاص رشد و توسعه بر مبنای فرماسیون اقتصادی و اجتماعی ملی و ایدئولوژی مستقر در ساخت دولت هژمون پیکربندی و بازتولید نماید (Wallerstein, 2000: 257-258). بنابراین تحقق‌پذیری و استحاله‌های سیستمی سیکل‌های هژمونیک صرفاً در ساخت سرمایه‌داری بین‌المللی و روابط شبکه‌ای درون آن امکان‌پذیر است. از سوی دیگر یک

تمایز بنیادی در همه سیکل‌های هژمونیک نظام جهانی وجود دارد که به مثابه متافیزیک حضور مدیریت ساختاری جهانی و بازتولید روابط سرمایه‌داری بین‌المللی بر پایه راهبردهای متمایز بلندمدت شبه‌انحصاری برای هر یک از کانون‌های هژمونیک تاریخی به منصفه ظهور می‌رسد. از حیث تاریخی، ظهور سه مرحله سیکل نظام‌مند هژمونیک از سده شانزدهم و تمایز بنیادی در راهبردها و سیاست‌های سلطه، همسو با آن در مقیاس بین‌المللی و بازتولید فرایندهای خاص رشد و توسعه متناظر با سیکل‌های متوالی هژمونیک در نظام جهانی بازتاب عینی و تجربی تمایز در صورت‌بندی سیکل‌های هژمونیک است (Arrighi, 2010: 71-73) (شکل ۱).

شکل ۱. فرم‌اسیون سیکل‌های هژمونیک در نظام جهانی

Source: Arrighi, 2010

بنابراین جابجایی کانون‌های جغرافیایی انباشت نظام‌مند جهانی سرمایه، در سیکل‌های زمانی معین متحقق می‌شود و در این راستا تکوین کانون‌های هژمونیک مختلف در بستر تحولات سیستمی سرمایه‌داری کل ساختارهای مستقر در نظام جهانی مدرن را در بازه زمانی کرانمند بر پایه الگوهای خاص مدیریت بین‌المللی هژمون مستقر، سازوکارهای تولید، توزیع، مصرف و مبادله، مدل‌های انباشت، فرم‌اسیون طبقاتی، بازتوزیع اشکال متنوع ثروت، الگوهای کنترل ژئوپلیتیکی و نهادسازی بین‌المللی پیکربندی می‌نماید (Hopkins et al., 1982; Foot et al., 2003). در این راستا در صورتی که کنش‌های منفرد سیاسی و اقتصادی دولت‌های مستقل که در تضاد با سپهرهای مدیریت هژمونیک فرصت بروز پیدا کند، یک روند ضد سیستمی ارزیابی می‌شود که اغلب با واکنش‌های تهاجمی هژمونیک مواجه می‌گردد.

از سوی دیگر بحران ساختی و ممتد سرمایه‌داری بستری برای دگردیسی‌های میان‌مدت و بلندمدت نظام جهانی ارزیابی می‌شود. در این میان جابجایی کمی و کیفی سیکل‌های

انباشت سرمایه و سیکل‌های هژمونیک در بردار زمانی بلند مدت بسان نیروهای متحرک بنیادی در استحاله‌های نظام جهانی شمرده می‌شود. به طوری که بحران‌های سرمایه‌داری اثرات تعیین‌کننده و برگشت‌ناپذیر در دو نیروی مذکور ایجاد می‌نماید. در این چشم‌انداز، حرکت سیکل‌های هژمونیک در بطن حرکت سیکل‌های انباشت متحقق می‌شود و کل این روند در امواج بلند انقباض اقتصاد جهانی مُتَعین می‌گردد. این روند متعاقباً می‌تواند یک دوره رشد کرانمند در نظام جهانی ایجاد کرده و روابط بین‌الملل را با مرزبندی‌های جدید هژمونیک ترمیم نماید. در این فاز هژمون بدیل می‌تواند بواسطه دَرَبَرگیری اقتصاد جهانی سرمایه‌داری، سرعت و شدت پیشروی بحران را مهار و یک موج زمانی رشد ایجاد نموده و نیروهای پراکنده‌ساز نظام جهانی را در دوره‌های کوتاه‌مدت مهار نماید (Kleinknecht et al., 1992: 289-290).

بازخوران سیستمی بحران در روابط بین‌الملل می‌تواند با تغییر در ساختار قدرت جهانی، تحول بنیادی در سازوکارهای اقتصاد جهانی، بازساخت فرماسیون توسعه و الگوهای کنترل ژئوپلیتیکی متحقق شود. این تحول ساختی در سازوکارهای ذهنی و عینی نظام جهانی، برآیند بی‌میانجی بازساخت سرمایه‌داری در روند بحران از مسیر تغییر کانون کنترل هژمونیک و جایگزین‌سازی الگوی متفاوت کنترل و سلطه از سوی هژمون بدیل در نظام جهانی است. جنبه دیگر این تحول می‌تواند در تقابل جهانی بلندمدت هژمون مستقر با هژمون بدیل و رقیب پدیدار شود. برون‌داد این کشمکش سیستمی متغیری دیگر در بازساخت نظام جهانی و پیکربندی نوین آن بر مبنای منافع هژمون آتی است.

بحران‌های بلندمدت سرمایه‌داری، روندی بازگشت‌ناپذیر در مستهلک‌سازی ممتد هژمونی مستقر در نظام جهانی است. بحران‌های بلندمدت گرایش عمومی سرمایه‌داری را همزمان در مقیاس ملی و نظام جهانی در جهت فشردگی سود هدایت می‌کند و اثرات افول اقتصاد دولت هژمونیک در این بحران‌ها بواسطه نقش مسلط آن در ساخت اقتصاد جهانی سرمایه‌داری تعیین‌کننده است. از سوی دیگر واکنش‌های مبتنی بر مرکانتیلیسم تهاجمی دولت هژمون به بحران و رقبای کانونی احتمالی هژمونیک، هزینه‌های ابقا و احیای کنترل هژمونیک بر نظام جهانی را افزایش می‌دهد. در شرایط بحران افزایش تنش‌های سیاسی، کشمکش‌های اقتصادی و تقابل‌های نظامی و ژئوپلیتیکی رو به تزايد، روندی اجتناب‌ناپذیر

است (Black, 2008: 73-43; 177-178). بازخوران عینی تناقض‌های روابط هژمونیک در روند بحرانی سرمایه‌داری در اثرات تخریبی قانون، بازتولید گسترده منفی در فرماسیون اقتصادی و سیستم سیاسی و فروپاشی اجتماعی دولت هژمون پدیدار می‌شود. دگرذیسی مذکور بواسطه افزایش مخارج نظامی و امنیتی و تکثیر شبکه‌ای پایگاه‌های امپریالیستی در سطح نظام جهانی به مثابه وزنه سربی متصل به جسم در حال احتزاز هژمون در باتلاق فروپاشی الهه صلح جهانی عمل می‌نماید (Kennedy, 2012: 2-3).

فرایند افول روابط سیکل هژمونی جاری همزمان روندی معکوسی ایجاد می‌نماید که برآیند آن تحکیم و توسعه منابع قدرت عینی و ذهنی هژمونی بدیل است. به کلام دیگر انباشت نظام‌مند سرمایه بر پایه تولید صنعتی انبوه و حرکت بسوی تسخیر سهم بیشینه از بازارهای جهانی و افزایش تصاحب سهم حداکثری از تولید ناخالص اقتصاد جهانی، خلاء نسبی ناشی از افول هژمون پیشین را ترمیم و روند تحقق سیکل هژمونیک جایگزین جدید را تثبیت می‌نماید. روند ساختاری تعیین‌کننده در کل این فرایند واکنش پیچیده اقتصاد هژمون در حال ظهور در فاز بحران بلندمدت سرمایه‌داری است که اغلب به صورت رشد و توسعه مداوم و اثرپذیری مثبت و کرانمند از بحران اقتصاد جهانی در جهت انبساط ممتد و دربرگیری شبکه‌ای نظام جهانی حرکت می‌نماید. روند تحولات مذکور همزمان با ایجاد سیکل بازآمد انباشت از فرآیندهای تولید صنعتی به انباشت مالی، حباب‌های بزرگ سودآوری با اثرات کوتاه‌مدت در فرماسیون سرمایه‌داری هژمون رو به افول تولید می‌کند. سرانجام ترکیدن حباب‌های مالی و امکان‌ناپذیری بازساخت سرمایه‌داری صنعتی در مقابل هژمون رقیب، افول ساختارهای قدرت ملی و جهانی هژمون مستقر را در یک روند تصاعدی جای می‌دهد. در این مرحله تحقق‌پذیری سیکل هژمونیک جدید و بازساخت نظام جهانی سرمایه‌داری بر پایه فرماسیون کاملاً منحصر بفرد داخلی و راهبردهای سیاسی، اقتصادی، فرهنگی و نظامی هژمون بدیل متحقق می‌شود (Li, 2016: 45-47).

بنظر می‌رسد کانون مرکزی (دولت هژمون) تولید بحران در بردار زمانی بلندمدت، واکنش‌های متضاد و آشتی‌ناپذیر در کل روابط متابولیک اجتماعی سرمایه‌داری جهانی را بازتولید می‌نماید. در این مرحله از بحران، ممکن است بازساخت سرمایه‌داری با انسداد ساختاری مواجه شود. به کلام دیگر، در این فاز بحران می‌تواند در روندی غیرقطعی، نظام

جهانی سرمایه‌داری را بسوی انشعاب سیستمی، استحاله یا فروپاشی ساختاری هدایت نماید. هر چند در فاز بحران ساختی نظام جهانی سرمایه‌داری، بحرانی شدن مولفه‌های سازنده سرمایه‌داری و آنتروپی پایدار در کلیت وجودی آن آشکار می‌شود، اما متحقق شدن سیکل‌های هژمونیک و دگرگونی در راهبردهای بازساخت سیستمی سرمایه‌داری نمی‌تواند روند ساختاری بحران را مهار نماید. بنابراین نظم جهانی سرمایه‌داری نمی‌تواند کران نهایی پایان تاریخ قلمداد شود (Callinicos, 2018: 55-56).

در این سپهر، بحران‌های ساختی سرمایه‌داری می‌تواند بنیادهای عینی تغییر یا دگرگونی در نظام جهانی را پدید آورد و نیروهای پراکنده‌ساز و مولفه‌های متناقض این نظام تاریخی را با شتاب بیشتری به حرکت درآورد. در این راستا فرم‌اسیون‌های مختلف بحران‌های سرمایه‌داری می‌تواند بصورت متناقض در بازساخت نظام جهانی نقش موثری ایفا نمایند. این دگرگونی در بازخوران بحران می‌تواند در تثبیت، تعادل نسبی و کوتاه‌مدت نظام اقتصادی، روابط سیاسی و فرم‌اسیون اجتماعی سرمایه‌داری بین‌المللی اثربخشی کوتاه‌مدت داشته باشد. از سوی دیگر این گرایش به دنبال سیستمی شدن بلندمدت بحران در ساخت سرمایه‌داری، نظام جهانی را به فاز انشعاب سیستمی هدایت نماید. هر چند جابجایی سیکل انباشت و سیکل هژمونیک می‌تواند در فاز استحاله ساختاری نظام جهانی در بردار زمانی کوتاه‌مدت نیز متحقق شود اما اثربخشی آن، گذارا و سطحی بوده و نمی‌تواند در روند گذار ساختاری از نظام جهانی مستقر انسداد یا تعلیق ایجاد نماید (Wallerstein et al., 2013: 20-21).

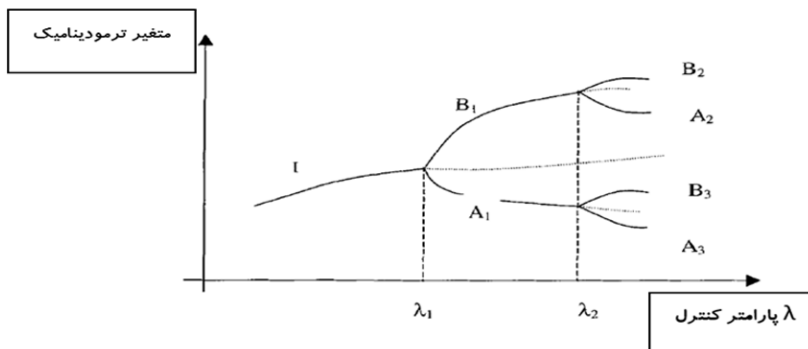
ب- انشعاب در سیستم‌های پیچیده

تکامل بسوی پیچیدگی و سازماندهی می‌تواند نتیجه نوسان‌های ساختاری (جهش ناگهانی یا تغییر جدید) باشد که ممکن است بصورت ناگهانی در یک نظام باثبات پیشین ظاهر شود و متعاقباً آن را به یک رژیم جدید سوق دهد. در این میان محدودیتی برای انواع گوناگونی از نوسان متصور نیست. بنظر می‌رسد نظام‌های پیچیده، هدف دو گرایش مخالف یکدیگرند: از یک سو نظام دارای پیچیدگی بیشتر، متغیرهای بیشتری برای برهم کنش بیشتر دارد و از سوی دیگر استدلال مبتنی بر معادله مشخصه فقط پس از وقوع نوسان و گسترش آن به محدوده ماکروسکوپی معتبر است. بنابراین برای دستیابی به یک چشم‌انداز

کامل از ثبات در برابر مسئله پیچیدگی باید دو مولفه را مشخص شود: ۱- وجود یک احتمال از قبل معین برای بروز یک نوسان قطعی در نظام پیچیده، ۲- احتمالاً نوسان مذکور گسترش می‌یابد و به دامنه و میدان نوسان ماکروسکوپی ورود می‌کند (Prigogine, 1977: 462).

در این سپهر عدم تعادل در یک سیستم می‌تواند مولد یک ساختار بدیع باشد. به کلام دیگر دگرگونی و استحاله کمی و کیفی در علم فیزیک، زیست‌شناسی و علوم اجتماعی به وضعیتی اشاره دارد که در آن فاصله‌گیری از تعادل و ثبات به ظهور ساختارهای پراکنده‌ساز منجر می‌شود. ساختارهای پراکنده‌ساز از بطن ساختارهای نامتعادل و خودسازمان دهنده خارج می‌شوند که در همه زمینه‌های علمی بویژه علوم اجتماعی و علوم اقتصادی کاربرد دارد. این ساختارها را فقط می‌توان برپایه بردار زمان توصیف کرد. در این میان رابطه دیالوژیک و پیچیده نظم/بی‌نظمی سیستم در شکل دادن به کمیت و کیفیت این ساختارها تعیین کننده است. تحلیل عدم تعادل در سیستم می‌تواند در فهم نسبی تعیین خاستگاه و ظهور پدیدارها و سیستم‌ها موثر باشد. رویدادها و اتفاقات با انشعاب و چندشاخه شدن پیوند دارند. اما پارامتر پیچیده در این میان غیرقطعی و نامعین بودن آینده است (Prigogine, 2003: 10) (شکل ۲).

شکل ۲. نظم بازگشت ناپذیر و انشعاب غیرقطعی در نوسان‌های سیستمی

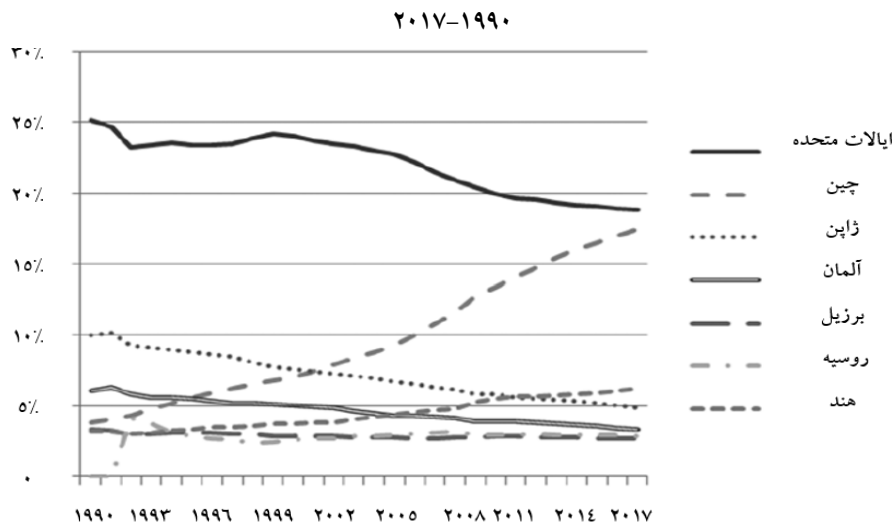
نظم بازگشت ناپذیر از میان نوسان‌ها: انتخاب مسیرهای پویای B_i و A_i در نقطه انتقالی λ_i ($i=1,2,\dots$) به علت وابستگی آن به نوسان‌ها دترمینیستی نیست. مسیرهای پویای متفکات مانند مسیرهای پویای متفکات مانند B_1 , I , A_2 و A_1 یا A_1 , B_3 و B_3 ... براساس احتمال در یک رفتار برگشت ناپذیر انتخاب می‌شوند.

Source: Prigogine, 2003: 53

بازساخت کرانمند نظام جهانی در گذار به سیکل احتمالی چهارم هژمونیک

استحاله در فرماسیون سرمایه‌داری متاخر، رابطه دیالکتیکی پیچیده با فرماسیون ملی هژمون امریکایی و بدیل چینی آن دارد. در حالیکه ایالات متحده از اواخر دهه ۱۹۷۰ در تکاپوی مهار ظهور هژمون بدیل و مقابله با افول جهانی قدرت ملی خود عمل می‌نماید، در مقابل صعود جهانی چین در موج بلندمدت انقباض کندراتفیف از دوره مذکور اثرات خنثی‌ساز در راهبردهای بازتولید هژمونی جهانی ایالات متحده ایجاد نموده است (Sutter, 2018: 265-266). در این چشم‌انداز تغییر در برنامه‌های رشد و توسعه ملی چین همزمان با قدرت‌گیری *دنگ شیائوپینگ* در ۱۹۷۸ نقطه چرخش در تکوین پنجمین سیکل انباشت نظام‌مند در کل فضا-زمان نظام جهانی مدرن ارزیابی می‌شود. بازخوران دگرذیسی متضاد ایجاد شده بصورت تشدید و تسریع در روند گذار ساختاری غیرقطعی و احتمالی از الهه صلح امریکایی و صعود جهانی چین متحقق شده است. تصاحب تصاعدی چین از تولید ناخالص اقتصاد جهانی و حفظ نرخ رشد ممتد و روند معکوس برای ایالات متحده، بازنمایی مُتعیّن در این دگرذیسی متناقض و نامعین در نظام جهانی متاخر است (Aggarwal et al., 2015: 161) (شکل ۳).

شکل ۳. درصد تولید ناخالص داخلی بر پایه برابری قدرت خرید از سهم کل جهانی

Source: Aggarwal et. al, 2015: 162

از این منظر، در حالیکه سیکل بازآمد انباشت صنعت پایه به انباشت مالی در فرماسیون اقتصاد ایالات متحده بنیان قدرت ملی این کشور را بواسطه انباشت موهوم و کاهش سطح عمومی بخش تولید نسبت خدمات تحلیل برده است، در مقابل فرآیند انباشت مبتنی بر گسترش فرآیندهای تولید صنعتی سرمایه بر تثبیت و تحکیم قدرت ملی و انبساط مختصات چین در کل نظام جهانی مدرن را متحقق نموده است (Atikian, 2013: 5-6). بنابراین جابجایی فضای جغرافیایی محور روابط هژمونیک در نظام جهانی متاخر از ایالات متحده به چین می‌تواند پیامدهای احتمالی و غیرقطعی سیستمی بلندمدت در الگوی بازساخت فرماسیون نظام جهانی سرمایه‌داری و روابط هژمونیک ایجاد نماید. این تحول کمی و کیفی نامعین، برآیند متغیرهای ذهنی و عینی متعددی است که رابطه پیچیده متقابل و چندسویه را در استحاله‌های سیستمی سیکل هژمونیک نشان می‌دهند. این متغیرها در "کانون چینی" طیف گسترده‌ای از ایدئولوژی سوسیالیستی - کنفوسیوسی مسلط بر ساخت قدرت سیاسی، الگوهای منحصربفرد مدیریت ملی و بازخورد آن در پیکربندی سیاست خارجی، سازماندهی اقتصاد کلان در محور دولت - بازار، فرهنگ تاریخی متعارض با تمدن بورژوایی غرب، منافع ساختاری بلندمدت در مقیاس جهانی، مختصات ویژه در ژئوپلیتیک هارتلند و سرانجام راهبردهای بلندچین در مهار متغیرهای پراکنده‌ساز در گذار هژمونیک و تعدیل اثرات بحران بلندمدت سرمایه‌داری در نظام جهانی را نشان می‌دهد.

به کلام دیگر بازخورد سازوکار و روند انباشت ملی چین را می‌توان در ماهیت روابط هژمونیک احتمالی و غیرقطعی آتی ارزیابی نمود. در حالیکه دولت‌های هژمونیک در سیکل‌های پیشین بر پایه تهاجم‌های امپریالیستی، برده‌داری و مبادله نابرابر و ایجاد وابستگی ساختی در ایجاد انباشت ملی به سلطه جهانی دست یافته‌اند (GunderFrank, 1978: 238-239)، در مقابل انباشت ملی و تحقق انقلاب صنعتی چین بر پایه منابع داخلی آن استوار بوده است (Brodsgaard et al., 2017: 91-92). در این سپهر گذارهای سیکل هژمونیک در تجارب تاریخی پیشین همواره با یک سیاست خارجی تهاجمی - جنگی همراه بوده است اما در بردار زمانی سرمایه‌داری متاخر، سیاست جهانی چین در روابط بین‌دولتی و سازمان‌های منطقه‌ای و بین‌المللی بر پایه پویش همه‌جانبه، تفاهم و همکاری متقابل تکوین یافته و روندهای ساختاری نامعین مشابه و متناظر را در کلیت نظام جهانی

نیز نشان می‌دهد. به بیان دیگر، دیپلماسی عمومی چین ادامه منطقی انتشار قدرت نرم و سخت ملی آن بر اساس توسعه منحصربفرد چینی در سطح جهانی است (d'Hooghe, 2015: 99-100). این روند در بستری متحقق شده است که قواعد ساختاری حاکم بر نظام جهانی از مبدا هژمونی امریکایی کماکان بدون تغییر بازتولید شده و چین در دوره سرمایه‌داری متاخر از تقابل فراگیر سیاسی، نظامی و اقتصادی با ایالات متحده اجتناب نموده است.

تا جایی که پروبلماتیک فهم چگونگی پیکربندی فرمسیون نظام جهانی سرمایه‌داری ضرورت دارد، این سازوکار پیچیده از اواخر سده نوزدهم همگام با صعود جهانی ایالات متحده و افول سیکل دوم هژمونیک، رابطه تعیین کننده با تحولات بسیار منحصربفرد و پیچیده سرمایه‌داری و سیاست خارجی تهاجمی و یکجانبه‌گرایی ایالات متحده دارد. در واقع پیشروی تهاجمی ایالات متحده در لایه‌های سه‌گانه نظام جهانی و تسخیر و دربرگیری مداوم فضایی با هدف تسلط بر تقسیمات مختلف ژئوپلیتیکی و همگن‌سازی نظام جهانی با منافع و نیازهای بلندمدت این کشور بصورت تک‌بین یک نظام هژمونیک جهانی استثنائی نمود عینی یافته است و نهادسازی مالی- پولی بین‌المللی موثرترین ابزار این دگرذیسی برای ایجاد الهه صلح امریکایی بوده است (Hudson, 2003: 138-139). در این سپهر، بازتولید متابولیک سرمایه‌داری و سیستمی شدن تضادها و تناقض‌های این نظام تاریخی در بردار زمانی سیکل سوم هژمونیک برآیند عینی و مستقیم شبکه‌سازی الزامات سرمایه‌داری امریکایی در روند نهادسازی بین‌المللی بوده است. لذا بحران‌های عمده سرمایه‌داری در سده بیستم برآیند جهانی شدن و شبکه‌ای شدن بحران‌های امریکایی در فضا-زمان کرانمند نظام جهانی است. از سوی دیگر، القای هژمونیک الگوهای رشد و توسعه و الزام همه دولت‌ها در لایه‌های سه‌گانه نظام جهانی در همگن‌سازی و انطباق با فرمسیون داخلی و الگوهای بازتولید اشکال متنوع توسعه امریکایی نیز تابع روند مذکور بوده است (Serra et.al., 2008: 95-96).

در این سپهر بازساخت نظام جهانی سرمایه‌داری در موج بلند انقباض کندراتیف از دهه ۱۹۷۰ رابطه تنگاتنگی با روند بازساخت فرمسیون توسعه چین در این بردار زمانی دارد. بنظر می‌رسد گرایش نزولی نرخ سود در اقتصاد جهانی واکنش معکوس در انبساط

مولفه‌های عینی و ذهنی قدرت ملی چین ایجاد کرده است. در این سپهر چین همزمان فشارهای بین‌المللی بحران سرمایه‌داری متاخر را بواسطه حفظ نرخ رشد ممتد در فرآیندهای تولید صنعتی سرمایه‌بر، بخش کشاورزی و تسخیر بازارهای جهانی در لایه‌های سه‌گانه مهار نموده است. از این منظر چین با حفظ متوسط نرخ رشد ۹ درصدی از زمان اجرای اصلاحات و سیاست درهای باز در دستیابی به اهداف سه‌گانه مذکور موفق بوده است (Chen, 2009: 266). از سوی دیگر چین از راه توسعه همکاری‌های متقابل اقتصادی و سیاسی با دولت‌های مختلف و اقدام به سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی، رونق داخلی خود را بصورت کرانمند به فضای‌های بحرانی یا راکد نظام جهانی منتقل نموده و با تصاحب مازاد تجاری ۱۷۷ میلیارد دلاری و ذخیره سریعترین انباشت جهانی از خدمات خارجی به ارزش ۱ تریلیون دلار تا سال ۲۰۰۶ رتبه نخست اقتصاد جهانی را در این متغیرها کسب نموده است (Gungwu et.al., 2007: 85-86). این تحولات ساختاری با اثربخشی تعیین‌کننده در بازساخت مورفولوژی نظام جهانی در متن بحران بلند در فاز انقباض B کندراتیف است که می‌تواند به مثابه بازتاب روند سیستمی غیرقطعی در انشعاب‌های غیرقطعی آتی در سرمایه‌داری متاخر و پیچیدگی چندوجهی نامعین در گذار نظام‌مند به سیکل هژمونیک پساامریکایی ارزیابی شود.

از سوی دیگر، روند توسعه چینی در بردار زمانی ۱۹۸۰-۲۰۰۰ دو مرحله نخستین متوالی انقلاب صنعتی را بدون انباشت استخراجی از سیاست‌های امپریالیستی و یا غارتگری برده‌داری است که صرفاً با پشتیبانی منابع داخلی این کشور متحقق شده و این روند مسیرهای غیرقطعی تسخیر فضایی نظام جهانی را برای چین گشوده است. مسئله تعیین‌کننده در این تحول سیستمی پیچیدگی‌های کمی و کیفی توسعه منحصر بفرد چینی است که اثرات ساختاری آن در جهت متمایز از نظام هژمونیک امریکایی در روند تحقق‌پذیری است. این روند در حال بازیابی و بازساخت نظام جهانی بر اساس تغییر در سازوکارهای اقتصادی و اصلاح فرآیندهای سیاسی و ترمیم ساخت قدرت بین‌المللی بر پایه یک فرماسیون متکثر و نسبتاً مسطح است (Zhang et.al., 2019: 57-58). از این منظر بر خلاف قدرت‌های کانونی سرمایه‌داری که بر پایه تسلط پارادایم "تخریب خلاقانه" در روند انبساط سرمایه‌داری ملی خود بیش از سه چهارم نظام جهانی را به آشوب مداوم و

توسعه‌نیافتگی ساختی محکوم نموده‌اند، در مقابل بنیان متافیزیک حضور حاکم بر توسعه چینی، بازتولید فرماسیون ویژه‌ای از الگوی توسعه درون‌زای مبتنی بر استاتیسیم - بازار در راستای محور انطباق‌پذیری با ساختارهای داخلی چین انبساط یافته است (Chen et. al., 8-9: 2016). این نخستین روند تکوین سیکل نظام‌مند انباشت در کل تاریخ بلندمدت نظام جهانی مدرن است که بدون ایجاد فشار سیستمی محیطی در حال دربرگیری غیرقطعی کل زیرساخت سرمایه‌داری بین‌المللی است. عدم قطعیت در این روند سیستمی معلول تناقض‌های سه‌گانه متحرک، بنیادی و خطرناک سرمایه‌داری و کنش‌های نامعین و پیچیده بازیگران بین‌المللی بویژه در لایه مرکزی کانون نظام جهانی است که می‌تواند در روند گذار به نظام هژمونیک پساامریکایی آنتروپی سیستمی پدید آورد.

بنظر می‌رسد مدل چینی انباشت ملی تا مقیاس رسیدن به مختصات هژمونیک در نظام جهانی، در حال ایجاد تغییر در ساختارهای تاریخی سرمایه‌داری است که پیش از این در کنترل قدرت‌های کانونی مستقر در فضای جغرافیایی غرب بوده و الزاماً بر اساس مدیریت عمودی بین‌المللی هدایت می‌شد. به کلام دیگر، صعود جهانی چین می‌تواند موفق‌لوژی نظام جهانی مدرن و سازوکارهای قدرت و توسعه درونی آن را از پارادایم استعلائی و تمرکزگرای تمدن غرب و روند بازتولید سلطه تاریخی آن بسوی بازیابی و احیای کانون تمدنی شرق بر مبنای "اجماع پکن"^۱ تغییر دهد (Chen, 2017: 15). لذا روند بازساخت نظام جهانی در انشعاب غیرقطعی از بحران بلند سرمایه‌داری متاخر در محور هژمونی احتمالی چین بر اساس پنج متغیر تعیین‌کننده خاص مربوط به آن شامل ذیل باشد: مختصات جغرافیایی پیوسته آن در ژئوپلیتیک هارتلند و اتصال آن با کانون ژئوپلیتیک تاریخی روسیه، رتبه نخست جمعیت جهان به مثابه بزرگترین ذخیره نیروی کار ارزان بین‌المللی، ایجاد روند رشد و توسعه پیچیده داخلی و معطوف به جذب ساختارهای جهانی در فرماسیون ملی از مسیر کالاسازی^۲ روابط بین‌دولتی و ایجاد نهادهای بین‌المللی بدیل در مقابل نهادسازی هژمونیک امریکایی.

علاوه بر این تداوم روند سیکل انباشت نظام‌مند ملی و جهش بسوی مراحل پیشرفته‌تر انقلاب صنعتی و مهار سیستمی کل فضای جغرافیایی نظام جهانی با اتکا به وسیعترین شبکه

---

1. The Beijing Consensus
2. Commodification

جهانی ریلی و سایر سیستم‌های حمل و نقل بین‌المللی بدون نیاز به توسعه سیاست‌های امپریالیسم تهاجمی و جنگ‌محور، می‌تواند پیچیدگی و پویایی هژمونی احتمالی چین را در مقیاس جهانی و با کمترین هزینه برای ایجاد الهه صلح چینی^۱ متحقق نماید. پیشروی شبکه‌ای چین در همه عرصه‌های وجودی نظام جهانی مترادف با جایگزینی و ترمیم خلاء ناشی از افول تاریخی هژمونی امریکایی است. در این چشم‌انداز اثربخشی ابراز وجود ژئوپلیتیکی تمدن غربی در محور استعلائی ایالات متحده در مقابل روند صعود جهانی صلح‌آمیز چین رو به زوال است (Zhao, 2008: 22-23).

بنابراین چنین بنظر می‌رسد مختصات و عملکرد چین در مقابل قدرت‌های کانونی نظام جهانی نمی‌تواند مشابه موجودیت تاریخی شوروی در دوران جنگ سرد باشد. به کلام دیگر، متغیرهای تعیین‌کننده در بازتولید انبساطی قدرت ملی چین از قبیل اقتصاد مولد و صنعتی با سطح بسیار بالای بارآوری و سودآوری، بودجه دفاعی رو به افزایش، گسترش توانایی‌های سخت‌افزاری و نرم‌افزاری نظامی چین، اتکا به سطح بسیار بالای تکنولوژی در حال گسترش کمی و کیفی، فرم‌اسیون توسعه پیچیده چینی را در مقابل بحران‌های سیستمی سرمایه‌داری، رقابت‌های هژمونیک و فشارهای ژئوپلیتیکی مستحکم نموده است. بنابراین انبساط همه‌جانبه قدرت ملی چین و افزایش عرصه میدان عملیاتی ارتش این کشور می‌تواند در یک روند پیچیده و نامعین به مثابه متغیرهای تعیین‌کننده در ابراز وجود ژئوپلیتیکی چین در مقابل سد نفوذ قدرت‌های تاریخی کانونی و نیروی‌های مهارکننده موثر در برابر ناتو و یکجانبه‌گرایی ایالات متحده عمل نمایند. برآیند غیرقطعی این تحول می‌تواند مرزهای تصنعی تقسیمات ژئوپلیتیکی تاریخی جهان را به نفع هژمونی احتمالی چین جابجا نماید.

تغییر مدیریت هژمونیک در نظام جهانی پساامریکایی

مدیریت هژمونیک عمودی در سیکل‌های سه‌گانه پیشین^۲ نظام جهانی، پیامدهای شدید آنتروپیک و بحران‌ساز سیستمی به دنبال داشته است. از این منظر تکاپوی هژمونی ایالات متحده در فضای کانونی بر اساس کنترل عمودی، متمرکز و مهار شبکه‌ای نظام جهانی هزینه‌های مالی، مادی، انسانی، فناورانه و سیاسی بازتولید مورفولوژی ناموزن و نامتقارن

1. Pax Sinica

۳. ایالات متحده هلند، بریتانیا و ایالات متحده امریکا

قدرت و الزامات متناظر با آن را در دگردیسی فرماسیون‌های توسعه بین‌المللی افزایش داده است. این راهبرد بلندمدت کنترل سیستمی هژمونیک نمی‌تواند بدون میلیتاریستی و امنیتی کردن کل فضای ژئوپلیتیکی نظام جهانی و افزایش سطوح کمی و کیفی تضادها و کشمکش‌های سیاسی، اقتصادی و نظامی بر پایه اقدامات امپریالیستی تهاجمی بازتولید شود (Callinicos, 2009: 192-193).

در این سپهر تحمیل عمودی احکام ساختاری هژمونیک می‌تواند از یکسو به تقابل و مقاومت ضدیکجانبه‌گرایی از سوی قدرت‌های کانونی احتمالی بدیل و مقابله ضد هژمونیک کشورهای غیرکانونی با نگرش استقلال‌طلبانه منجر شود که درصدد قطبی‌زدایی ساخت قدرت در نظام جهانی یا دست کم تصاحب سهم بیشتر از منابع ذهنی و عینی قدرت بین‌المللی هستند. نمود عینی تاریخی وضعیت مذکور را می‌توان در جریان تحولات سده بیستم در بحران جنگ‌های ممتد سی‌ساله منتهی به فروپاشی رایش سوم و تحولات جنگ سرد و اشکال گوناگون تنش‌های ممتد بین‌المللی بعد از آن را از منشا سیاست خارجی و دفاعی هژمونیک ایالات متحده مشاهده نمود (Kolko, 2009: 44-45)؛ از سوی دیگر کنترل عمودی نظام جهانی در محور بازتولید روابط هژمونیک، مخارج نظامی جهان را بواسطه رقابت تسلیحاتی و ظهور جنگ‌های سرد متوالی و جایگزین در حوزه‌های مختلف ژئوپلیتیکی افزایش و امنیت نظام جهانی را با مخاطرات گسترده و مختلف مواجه نماید (جدول ۲). برآیند این وضعیت می‌تواند سطح سودآوری و شکوفایی اقتصاد جهانی سرمایه‌داری را متوقف یا در وضعیت فشردگی قرار دهد. در واقع همین روندهای متناقض در بازتولید آنتروپی‌های نظام جهانی سرمایه‌داری و واکنش‌های ضد هژمونیک بازیگران رقیب یا انبساط بدیل هژمون مستقر منجر به استحاله غیرقطعی و پیچیدگی سیستمی در انشعاب یا بازساخت نظام جهانی می‌گردد.

جدول ۲. تغییرات و سهم مخارج نظامی جهان به تفکیک مناطق ۲۰۲۱-۲۰۱۲

منطقه و بخش	درصد تغییر		هزینه میلیارد دلار ۲۰۲۱
	۲۰۱۲-۲۰۲۱	۲۰۲۰-۲۰۲۱	
جهان	۱۲	۰/۷	۲۱۱۳
افریقا	۲/۵	۱/۲	۳۹/۷
افریقای شمالی	۲۹	-۱/۷	۱۹/۶
افریقای زیرصحرای	-۱۴	۴/۱	۲۱/۱
قاره امریکا	-۴/۲	-۱/۲	۸۸۳
امریکای مرکزی و کارائیب	۵۸	-۲/۵	۱۱/۰
امریکای شمالی	-۵/۱	-۱/۲	۸۲۷
امریکای جنوبی	۴/۷	-۰/۶	۴۵/۳
آسیا و اقیانوسیه	۴۸	۳/۵	۵۸۶
آسیای مرکزی	۱۴	-۰/۸	۱/۸
شرق آسیا	۵۵	۴/۹	۴۱۱
اقیانوسیه	۴۳	۳/۵	۳۵/۳
جنوب آسیا	۳۶	۰/۸	۹۵/۱
جنوب شرق آسیا	۲۵	-۲/۳	۴۳/۱
اروپا	۱۹	۳/۰	۴۱۸
اروپای مرکزی و غربی	۲۰	۳/۱	۳۴۲
اروپای شرقی	۱۵	۲/۳	۷۶/۳
خاورمیانه	۵/۶	-۳/۳	۱۸۶

۳۸ درصد از کل مخارج نظامی جهان در ۲۰۲۱ به ایالات متحد مربوط می شود

Source: Stockholm International Peace Research Institute, 2021a:3-4

در مقابل در روند بازساخت نظام جهانی سرمایه‌داری، انبساط توسعه چین و تکوین احتمالی سیکل چهارم هژمونیک، طلیعه بدل متمایز از ساختارهای پیشین نظام جهانی را آشکار می‌نماید. بنظر می‌رسد مجموعه‌ای از شرایط پیچیده عینی و ذهنی ناشی از بحران بلندمدت سرمایه‌داری و زوال ژئوکالچر متناظر با آن، روند افول سیستمی امریکا، بازیابی حوزه تمدن شرقی و صعود جهانی چین و مقاومت‌های ضدیکجانبه‌گرایی در کل فضای جغرافیایی زمین در طول بردار زمانی نظام جهانی متاخر فرآیندی را ایجاد نموده است که بازخوران بی‌میانه آن استمرار روابط عمودی هژمونیک، امپریالیسم تک‌قطبی سرمایه‌داری و بازتولید سیستمی آن روابط را در روند گذار به نظام جهانی پساامریکایی با انسداد ساختاری مواجه خواهد نمود (Amin, 2006: 25-26).

نخستین متغیر تعیین‌کننده در این دگردیسی جهانی ظهور کانون‌های نوین قدرت در فضاهاى متکثر ژئوپلیتیکی نظام جهانی است. متغیر تحکیم‌بخش در مورفولوژی جدید

قدرت یعنی ظهور ائتلاف و اتحادهای منطقه‌ای و بین‌المللی متعدد در قالب نهادسازی جهانی در فرم‌اسیون‌های مالی، سیاسی، نظامی، علمی و فناورانه است. به کلام دیگر تسری نهادسازی بین‌المللی در میان کشورهای غیرکانونی به ابزار ضدسیستمی در خنثی‌سازی قدرت هژمونی بدل شده است. از سوی دیگر این تحولات در سرمایه‌داری متاخر، روندی را ایجاد نموده است که در ساخت سیستمی روابط بین دولتی^۱ منابع و روابط پراکنده قدرت موجود را در کل فضای جغرافیای جهانی بصورت دیالکتیکی ادغام و بواسطه ترمیم فضایی و جابجایی کانون‌های انباشت سرمایه در مکان‌های مختلف و فشرده‌سازی رقابت‌های بین‌المللی، نیروهای خنثی‌ساز هژمونیک را در سطح نظام جهانی بازتولید می‌نماید (Chase-Dunn et.al., 2006: 202-203).

در این راستا سازمان‌های منطقه‌ای و بین‌المللی نوین در سده بیست و یکم بدون حضور ایالات متحده و با عضویت کشورهایهایی که پیشینه تاریخی مشترک در سیاست جهانی ضد هژمونیک امریکایی و بریتانیایی داشته‌اند، پایه‌گذاری شده است. این ائتلاف‌ها با سیاست‌های محوری در تامین همه‌جانبه نیازهای متقابل و انحصارزدایی از امتیازات خاص در راستای خنثی‌سازی محدودیت‌ها و ساختار هژمونیک نظام جهانی اقدام می‌نمایند. بنابراین روند تحولات بالا می‌تواند اثربخشی سیستمی کانون‌های متکثر قدرت ضد هژمونیک نهادسازی شده را در سیکل احتمالی چهارم هژمونیک احیا و تعمیق نماید و کنترل متمرکز هژمونیک سیستمی روابط بین‌الملل را خنثی و مبدایی برای تکوین یک نظام چندقطبی باشد. ماهیت و کارکرد بریکس^۲ (Coning et.al., 2015: 1-3)، اونسور^۳ و سلاک^۴ (O'Keefe, 2021: 111-112) و سازمان همکاری‌های شانگهای (Aris, 2011: 3-5) از جمله ائتلاف‌هایی هستند که در اساس، کارکردهای ضد هژمونیک داشته و در راستای تقویت کانون‌های متکثر قدرت و ایجاد یک نظام جهانی چندقطبی و مسطح عمل می‌نمایند. از سوی دیگر واکنش‌های ضد هژمونیک دولت‌های در حال توسعه و دارای خاستگاه ژرف و غنی تمدنی همانند نظام جمهوری اسلامی ایران در راستای

1. Interstate

2. BRICS: Brazil, Russia, India, China, and South Africa, 2006

3. UNASUR: The Constitutive Treaty of the Union of South American Nations, 2008

4. CELAC: The Community of Latin American and Caribbean States, 2010

تضعیف اثربخشی نفوذ سیستمی ایالات متحده و هر شکلی از روابط هژمونیک بدیل و بازتولید یک فضای کنترل بومی ژئوپلیتیکی در غرب آسیا بر پایه یک قدرت نظامی بومی فناورانه رو به گسترش و افزایش سهم عمده از تولید ناخالص اقتصاد جهانی، ابعاد دیگری از ظهور کانون‌های قدرت متکثر را در گذار به سیکل احتمالی چهارم هژمونیک نشان می‌دهد.

بنظر می‌رسد تحولات ایجاد شده در راستای ترمیم فضای ژئوپلیتیکی و همگرایی غیراستعلاایی در سرمایه‌داری متاخر، امکان‌پذیری بازتولید ساخت قدرت جهانی عمودی هژمونیک در دوره پساامریکایی را از میان برداشته و جریان حرکت روابط هژمونیک احتمالی چینی در فضاهای جغرافیایی و سازوکارهای سیاسی و اقتصادی نظام جهانی را نه بصورت متعادل بلکه بصورت مماس هدایت خواهد نمود. این تحول ممکن است بصورت ظهور فضاهای ژئوپلیتیکی بازدارندگی در مقابل فشار سیستمی از کانون هژمونیک را بواسطه کاهش وابستگی ساختی در لایه‌های غیرکانونی نظام جهانی و ترمیم فرم‌اسیون توسعه دولت‌های غیرهژمون متحقق گردد. بنابراین ابعاد دیگری از گسیختگی کنترل عمودی هژمونیک و تکوین احتمالی روابط افقی هژمونیک در نظام جهانی پساامریکایی، پیوند دیالکتیکی با دو متغیر تقویت و تسریع فرآیند رشد و توسعه ساختاری و غیروابسته در مناطق غیرکانونی و کاهش شکاف در لایه‌های سه‌گانه نظام جهانی را آشکار می‌نماید (Pradella et.al., 2015: 80-81).

افزایش تعداد کشورهای نوظهور و تسریع کمی و کیفی رشد و توسعه هند، چین، بره‌های آسیا، کشورهای امریکای لاتین با مرکزیت برزیل و بطور کلی کاهش سهم ایالات متحده از تولید ناخالص اقتصاد جهانی و تعدیل سهم این کشور از انباشت ساختاری جهان و افزایش نسبی قدرت نرم و سخت در لایه‌های غیرکانونی در تضعیف و کاهش اثربخشی کنترل هژمونیک امریکایی در دوره سرمایه‌داری متاخر نسبت به دوره عصر طلایی پسا جنگ، بازتاب عینی رابطه معکوس رشد و توسعه جهانی و سطح اثربخشی کنترل سیستمی روابط بین‌الملل از کانون هژمونیک را آشکار می‌نماید (Agnew, 2005: 151-). استمرار این تحول در دوره بلندمدت بصورت غیرقطعی می‌تواند اثربخشی کنترل سیستمی هژمونیک در نظم پساامریکایی را تا حدی

کاهش دهد که مختصات محوری هژمون احتمالی چین در نظام جهانی به یکی از قطب‌های متکثر تقلیل پیدا کند و کانون‌های رقیب هژمون در قالب اتحاد‌های منطقه‌ای ایجاد شود. از این منظر روند کاهش نسبی شکاف در لایه‌های سه‌گانه نظام جهانی بواسطه تغییر در توزیع سهم از تولید ناخالص اقتصاد جهانی و افزایش نسبی قدرت نرم و سخت در لایه‌های غیرکانونی، هزینه‌های مالی، فنی، سیاسی و نظامی را در تداوم روابط هژمونیک عمودی بسیار افزایش داده و تسریع کمی و کیفی روند جهانی‌شدن و در راستای آن فشرده‌گی فضا- زمان در ساخت نظام جهانی ژرفای اثربخشی بازخوران سیاسی، نظامی، امنیتی و اقتصادی اعمال سیاست‌های عمودی هژمونیک را علیه کانون اصلی انتشار آن را افزایش داده است. در این چشم‌انداز پیامدهای فشار هژمونیک ایالات متحده علیه اردوگاه شرق و بازخوران ضد هژمونیک شوروی بازتاب عینی هزینه‌های مدیریت عمودی هژمونیک را نشان می‌دهد (Levine et.al., 2003: 170-173).

لذا انشعاب احتمالی در بازتولید روابط هژمونیک در گذار از نظم امریکایی در روند غیرقطعی بسویی استحاله خواهد یافت که تحمیل اشکال مختلف هزینه‌های کنترل سیستمی جهان و مهار نیروهای پراکنده ساز ضد سیستمی را به حداقل رسانده و دربرگیری فضاها را ژئوپلیتیکی همجوار یا ماورا بحار برای هژمون بدیل چینی در سیکل احتمالی چهارم را با کاهش میل‌تاریستی‌شدن روابط بین‌دولتی و امتناع از جنگ‌های محدود یا فرسایشی امکانپذیر نماید. این روند سیستمی غیرقطعی می‌تواند ناشی از افول موقعیت انحصاری ایالات متحده و سایر قدرت‌های کانونی در تسلط بر تکنولوژی‌های برتر، فرآیندهای تولید صنعتی انحصاری، تفوق در تولید تسلیحات کشتار جمعی و تسلیحات هوافضاپایه و ورود تعداد زیادی از دولت‌های غیرکانونی در باشگاه تسلیحات انحصاری فوق پیشرفته و کشتار جمعی و گسترش کمی و کیفی تجارت جهانی تسلیحاتی قلمداد شود (Tan, 2010: 48-49) (Stockholm International Peace Research Institute, 2021: 7).

بنظر می‌رسد در نظم هژمونیک احتمالی چینی، ایجاد ارتش امپریالیستی با استراتژی جهانی برای کنترل بازارهای بین‌المللی، ترمیم فضاها را ژئوپلیتیکی بر پایه منافع هژمونیک چینی، ایجاد پایگاه‌های نظامی در مختصات‌های خارج از فضای ملی و ایجاد سازمان‌های بین‌المللی یکجانبه‌گرا بر مبنای کنترل هژمونیک نمی‌تواند با تحولات نظم پساامریکایی و

تکثر کانون‌های قدرت نوظهور سازگار باشد. لذا الزامات ساختاری ناشی از افقی‌سازی روابط هژمونیک چشم‌انداز غیراستعلایی بین‌المللی را در سیکل احتمالی چهارم هژمونیک و ظهور چین در چهارچوب راهبرد «توسعه صلح‌آمیز» به تصویر می‌کشد (Bijian, 2005: 2-3). در مقابل این تحول نمی‌تواند از سطح مخارج نظامی رو به افزایش جهان و تجارت تسلیحاتی بکاهد. از سوی دیگر توسعه کیفی و کمی سطح دانش علمی و ظهور فناوری‌های فوق‌مدرن اثرات ژرف در تولید اشکال متنوع جنگ افزارها داشته و شدت و سرعت قدرت تخریب در جنگ‌ها را افزایش داده است. لذا کنترل، مهار و تقابل با مدل‌های متنوع استراتژی‌های جنگی در فضاهای پراکنده ژئوپلیتیکی بسیار دشوار و پرهزینه شده است. این تحول نیز می‌تواند بسان متغیر دیگری ارزیابی می‌شود که لزوم استحاله عمودی روابط هژمونیک به روابط افقی را برای هژمونی احتمالی چین اجتناب‌ناپذیر می‌نماید. این تحول احتمالی از چشم‌انداز سیاست جهانی طبقه حاکم چین می‌تواند با هدف عقلانی و دمکراتیک‌سازی نظام جهانی پساامریکایی مشارکت جهانی چین در تسریع فرآیند توسعه بین‌المللی و امتناع از تقابل‌های نظامی پیش‌بینی‌ناپذیر و پیچیده با پیامدهای آشوبناک چند بُعدی بلندمدت و فرسایشی و تقویت چندجانبه‌گرایی سیستمی قابل فهم باشد. در این سپهر اولویت راهبردی بلندمدت در نظام جهانی پساامریکایی برای کانون قدرت چینی، مهار هر متغیری است که بالقوه می‌تواند روند رشد و توسعه پایدار چین و شکوفایی و انبساط اقتصاد جهانی را مختل نماید (Cheng, 2017: 110-111; Danner, 2018: 35-36).

از سوی دیگر اعمال روابط عمودی هژمونیک در سیکل‌های پیشین نظام جهانی، رابطه تنگاتنگی با تحولات پولی و ارز مسلط بین‌المللی داشته است. تا جایی که مسئله به سیکل سوم هژمونیک مربوط می‌شود. حاکمیت ارز مسلط بین‌المللی در روند بحرانی گذار به نظم هژمونیک امریکایی همگام با تحمیل نهادهای برتون وودز به همه طرفین درگیر در جنگ جهانی دوم و تحمیل سلطه دلار به مثابه ارز استاندارد تبادلات بین‌المللی با پشتوانه ذخایر طلای فورت ناکس روند سلطه‌گری ایالات متحده را در تجارت جهانی تثبیت نمود. از سوی دیگر انحلال احکام مبادلات ارزی برتون وودز (۱۹۷۳-۱۹۷۱) در سطح جهانی، بعثت تفوق سهم ایالات متحده در تولید ناخالص جهانی و نفوذ تعیین‌کننده آن در نهادهای

مالی - پولی جهان، تاثیر محسوس در کاهش نفوذ امپریالیسم دلار نداشته است. در این سپهر تزریق میلیاردها دلار به بانک‌های بین‌المللی و بانک‌های اروپای غربی و ممانعت از ورشکستگی آنها در جریان بحران ۲۰۰۸ بازتاب عینی تداوم نفوذ جهانی دلار است (Tooze, 2021: 22-23).

در مقابل، روند تقویت پشتوانه ارزهای بین‌المللی رقیب و غیرمسلط در سطح جهانی و کاهش مداوم شکاف نرخ برابری تبادل ارز میان دلار، مارک، یوان، پوند و امثالهم؛ روندی را در سطح بین‌المللی ایجاد نموده است که بنظر می‌رسد در صورت تحقق سیکل چهارم احتمالی هژمونی چینی نمی‌تواند یوان را به مثابه یک ارز پایه جهانی در موقعیت مسلط تبادلات بین‌المللی قرار دهد (McKinnon, 2013: 19-20) (جدول ۳).

جدول ۳. ارزهای موجود در معاملات ارزی (درصد تجارت جهانی، شمارش هر معاوضه دو بار

نوع ارز	۱۹۹۸	۲۰۰۱	۲۰۰۴	۲۰۰۷	۲۰۱۰
دلار	۸۶/۸	۸۹/۹	۸۸/۰	۸۵/۶	۸۴/۹
نظام پولی اروپا و یورو	۵۲/۵	۳۷/۹	۳۷/۴	۳۷/۰	۳۹/۱
یوان	۲۱/۷	۲۳/۵	۲۰/۸	۱۷/۲	۱۹/۰
پوند	۱۱/۰	۱۳/۰	۱۶/۵	۱۴/۹	۱۲/۹
فرانک سوئیس	۷/۱	۶/۰	۶/۰	۶/۸	۶/۴
دلار کانادا و استرالیا	۶/۵	۸/۸	۱۰/۲	۱۰/۹	۱۲/۹
کل ارزهای دیگر	۱۴/۴	۲۰/۹	۲۱/۱	۲۷/۶	۲۴/۸
تفاهم نامه کل گردش مالی	۱/۵۰۷	۱/۵۰۵	۲/۰۴۰	۳/۰۷۳	۳/۱۸۹

Source: Bank for International Settlements, Central Bank Survey of Foreign Exchange and Derivative Market Activity in April 2010: Preliminary Results: 2010

به کلام دیگر هر چند چین با تاسیس بانک سرمایه‌گذاری زیربنایی آسیا^۱ در صدد است با افزایش نفوذ ژئواکونومیک و ژئوپلیتیکی خود نفوذ بانک جهانی و صندوق بین‌المللی پول را تضعیف نموده و نهادهای مالی - پولی بدیل هژمونی احتمالی چینی را با تفوق سهم سرمایه‌ای چین توسعه دهد (Cole, 2016: 11-12)؛ اما بنظر می‌رسد تداوم روند تحکیم ارزهای رقیب کانونی نظام جهانی شامل یورو، سایر ارزهای اروپای غربی و تکوین جریان ارز بومی در حوزه کارائیب و امریکای جنوبی مانع از پیدایش روابط

1. Asian Infrastructure Investment Bank

متمرکزی خواهد شد که امپریالیسم دلار توانست در سیکل سوم هژمونیک در تجارت بین‌المللی ایجاد نماید. لذا بنظر می‌رسد نقش تعیین‌کننده ارز مسلط بین‌المللی در بازتولید روابط عمودی هژمونیک در نظام جهانی پساامریکایی فاقد اثربخشی بوده و یک جریان تبادل ارزی غیرمتمرکز و متوازن در مقیاس جهانی در حال تکوین است. روند مذکور می‌تواند مانع از استیلای هژمونیک یوان در تجارت جهانی و کنترل سیستمی مالی-پولی بین‌المللی همانند دلار در بستر سازمان‌های بین‌المللی یکجانبه‌گرا باشد (Glenn, 2016). این روند بواسطه گسترش زیرساخت‌های جهانی ICT و تعمیق پیچیدگی سخت‌افزاری و نرم‌افزاری برای فعالیت‌های اقتصاد مجازی، توانایی کنترل انحصاری و شبکه‌ای سرمایه‌داری مالی و تبادلات پولی دیجیتال را از هر نوع کانون کنترل هژمونیک خارج نموده و روندهای آتی بازنمایی افزایش پیچیدگی وضعیت جاری را در سیکل هژمونی احتمالی چین نشان می‌دهد (Prasad, 2021).

نتیجه‌گیری

بحران بلندمدت سرمایه‌داری متاخر از دهه ۱۹۷۰ بستری برای تحولات ساختاری در نظام جهانی بوده است. این روند از یک سو شرایط ذهنی و عینی گذار از سیکل سوم هژمونیک امریکایی را بر اساس شاخص‌های زوال الهه صلح قدرت‌های بزرگ از قبیل کاهش سهم از تولید ناخالص اقتصاد جهانی، تضعیف ساختارهای قدرت ملی، افزایش مخارج نظامی، کاهش اثربخشی نفوذ ژئوپلیتیکی در کل نظام جهانی را متحقق نموده است. از سوی دیگر ظهور صلح‌آمیز چین در نظام جهانی به واسطه تصاحب فزاینده از سهم تولید ناخالص اقتصاد جهانی، کسب سهم بیشینه از تجارت بین‌الملل، ایجاد سیکل نظام‌مند انباشت بومی منحصربفرد در تاریخ بلند نظام جهانی و امتناع از اتخاذ یک سیاست جهانی امپریالیستی، طلیعه احتمالی تکوین چهارمین سیکل هژمونیک را با یک پیکربندی متفاوت از الگوهای هژمونیک غربی نشان می‌دهد.

به نظر می‌رسد تکوین دگردیسی‌های ساختاری در نظام جهانی متأخر تغییراتی بنیانی در بازتولید روابط هژمونیک سیستمی و مدل‌های کنترل و مدیریت بین‌المللی پدید آورده است. این تحولات ساختاری در روندی غیرقطعی اثرات بازگشت‌ناپذیر در پیکربندی روابط هژمونیک در نظام جهانی پساامریکایی ایجاد خواهد نمود. از این منظر در

سیکل‌های سه‌گانه هژمونیک غربی یک رابطه عمودی متمرکز در ساختار نظام جهانی حول یک کانون کنترل بین‌المللی پیکربندی شده بود و همزمان اهرم‌های سیاسی، مهار ژئوپلیتیکی و نهادسازی بین‌المللی به مثابه نیروهای جهانی در بازتولید سیستمی روابط هژمونیک عمل می‌نمودند. از سوی دیگر این ساختار هژمونیک به واسطه کنترل شبه‌انحصاری بر اقتصاد جهانی سرمایه‌داری از کانون هژمونیک تقویت و تحکیم می‌گردید.

در مقابل، در دوره پسا شوروی به دنبال ظهور کانون‌های جدید قدرت و تغییرات عینی در فرماسیون اقتصاد جهانی، شرایط تاریخی بازتولید کنترل عمودی هژمونیک بر نظام جهانی مسدود گردید. به کلام دیگر کشورهای نوظهور در آسیا و امریکای جنوبی، تکوین ائتلاف و اتحادهای منطقه‌ای جدید مانند بریکس، سازمان همکاری‌های شانگهای، تقویت و توسعه سازمان‌های بومی امریکای لاتین در قالب سلاک و اونا سور، تکوین سرمایه‌داری شبکه‌ای جهانی شده در بستر اقتصاد دیجیتال و زوال سلطه جهانی ارز هژمونیک بواسطه ظهور ارزهای رقیب و رمزارزهای دیجیتال و تسلط الگوهای رئالیسم تهاجمی در سیاست جهانی و بازخوران آن بصورت گسترش کمی و کیفی تجارت تسلیحاتی و انحصارزدایی از جنگ‌افزارهای کشتار جمعی و پیشرفته موشک‌پایه، جملگی نیروهای دفاعی بازدارندگی کشورهای مختلف را افزایش داده و در شرایط مذکور هزینه‌ها و پیامدهای مختلف و بلندمدت اعمال کنترل عمودی هژمونیک در نظام جهانی بشدت افزایش یافته است. بنابراین در روند گذار از سیکل سوم هژمونی امریکایی راهبردهای سیاست خارجی و دفاعی کشورهای مختلف چه در قالب ائتلاف‌ها و اتحادهای منطقه‌ای و بین‌المللی و چه از حیث اقدامات منفرد ملی در راستای تقابل و نفی یک نظام جهانی تک‌قطبی و یکجانبه‌گرا بگونه‌ای در حال پیکربندی مجدد است که برآیند بی‌میانجی این فرآیند، تقویت کانون‌های متکثر و پراکنده قدرت ژئوپلیتیکی در کل مقیاس نظام جهانی است.

بنابراین در روند گذار به سیکل چهارم احتمالی هژمونیک چینی و همگام با آن در روند بازساخت کرانمند نظام جهانی سرمایه‌داری بر پایه عدم قطعیت شناختی در انشعاب سیستم‌های پیچیده و تکوین احتمالی مسیرهای متکثر گذار، پیکربندی روابط هژمونیک در نظام جهانی پسا امریکایی نمی‌تواند ساختارهای هژمونیک غربی را بازتولید و یک محور

کنترل متمرکز در نظام جهانی ایجاد نماید. بنظر می‌رسد متغیرهای پراکنده‌ساز ضد هژمونیک فعال شده در نظام جهانی متاخر، شرایطی را از حیث عینی و ذهنی در ساخت سرمایه‌داری تاریخی بین‌المللی پدید آورده‌اند که برآیند بی‌میانجی آن پیکربندی روابط افقی هژمونیک در مقیاس جهانی است. به کلام دیگر ساختارهای ایجاد شده در سیکل سوم هژمونیک نمی‌تواند در نظام جهانی پساامریکایی بدون تغییر بازتولید و روابط ساختی هژمونیک را با یک کانون منفرد کنترل سیستمی احیا نماید. لذا نظام جهانی متاخر در روند گذر به سیکل احتمالی چهارم هژمونیک چینی از حیث موفولوژی قدرت و ساخت مادی سرمایه‌داری در حال استحاله به یک فرماسیون شکلی مسطح چندقطبی با چندین کانون قدرت ژئوپلیتیکی منفرد، ائتلاف‌های منطقه‌ای- بین‌المللی ضد هژمون و فضا‌های پراکنده انباشت جهانی سرمایه در بستر یک نظام هژمونیک افقی است.

تعارض منافع

هیچگونه تعارض منافع در این مقاله وجود ندارد.

ORCID

Abolfazl Aanae

<https://orcid.org/0000-0002-9079-2798>

منابع

- آنائی، ابوالفضل؛ شهرام‌نیا، امیرمسعود؛ امام‌جمعه‌زاده، سیدجواد و مسعودنیا، حسین، (۱۴۰۲)، «تجزیه و تحلیل پیچیدگی‌های افول هژمونی آمریکا در نظام جهانی سرمایه‌داری»، *دوفصلنامه علمی دانش سیاسی*، دوره ۱۸، شماره ۲، پیاپی ۳۶-۳۰۷-۳۳۴، doi:10.30497/PKN.2022.240924.2850
- اُکیف، توماس اندرو، (۱۴۰۰)، *زوال هژمونی ایالات متحده در نیکره غربی*، ترجمه الهه نوری غلامی زاده، تهران: سروش.
- توز، آدام، (۱۴۰۰)، *سقوط اقتصادی ۲۰۰۸*، ترجمه پیروز اشرف، تهران: نشر اختران.
- شیرخانی، محمدعلی و ارغوانی پیرسلامی، فریبرز، (۱۳۹۵)، «اجماع پکن؛ الگوی نوین توسعه در عصر جهانی شده»، *فصلنامه سیاست*، دوره ۴۶، شماره ۱، صص ۱۲۹-۱۴۹، doi: 10.22059/JPQ.2016.57325.

- جانسیز، احمد و بهرامی‌مقدم، سجاد، (۱۳۹۴)، «امریکا و ظهور جهانی چین»، *فصلنامه علمی-پژوهشی روابط خارجی*، دوره ۷، شماره ۳، شماره پیاپی ۲۷، صص ۱۴۶-۱۱۳،
doi: 20.1001.1.20085419.1394.7.3.2.3.
- خانی، محمدحسن و مسرور، محمد، (۱۳۹۶)، «ظهور چین: چالش‌های ایالات متحده آمریکا در مواجهه با قدرت روزافزون چین در روابط بین‌الملل»، *فصلنامه پژوهش‌های بین‌الملل*، دوره ۷، شماره ۲۴ - شماره پیاپی ۲۴، صص ۱۵۹-۱۸۴.
- دشتگرد، مجید و مرادی افرایلی، عیسی، (۱۴۰۰)، «الگوی انتقال قدرت در سیاست خارجی چین در دوره شی جین پینگ با تاکید بر مولفه اقتصادی»، *فصلنامه مطالعات بین‌المللی*، دوره ۱۸، شماره ۳ - شماره پیاپی ۷، صص ۲۷-۷،
doi: 10.22034/ISJ.2022.287680.1503
- کالینیکوس، الکس، (۱۳۹۷)، *نظریه‌ها و روایت‌ها*، ترجمه اعظم فرهادی، تهران: نشر ژرف.
- کندی، پل، (۱۳۹۱)، *ظهور و سقوط قدرت‌های بزرگ*، گروه مترجمان، تهران: انتشارات علمی و فرهنگی.

References

- Amin, Samir, (2006), *Beyond US Hegemony? Assessing the Prospects for a Multipolar World*, London: Zed Press Ltd.
- Atikian, Joe, (2013), *Industrial Shift: The Structure of the New World Economy*, New York: Palgrave Pivot.
- Aggarwal, Vinod K & Newland, Sara A, (2015), *Responding to China's Rise: US and EU Strategies*, Heidelberg: Springer International Publishing.
- Agnew, John, (2005), *Hegemony: The New Shape of Global Power*, Philadelphia: Temple University Press.
- Arrighi, Giovanni, (2010), *The Long Twentieth Century: Money, Power and the Origins of Our Time*, London: Verso.
- Aris, Stephen, (2011), *Eurasian Regionalism: The Shanghai Cooperation Organisation*, New York: Palgrave Macmillan.

- Bank for International Settlements, (2010), “Triennial Central Bank Survey of Foreign Exchange and Derivatives Market Activity in April 2010 - Preliminary Global Results – Turnover”, [https:// www. bis. org/ publ/rpfx10.htm](https://www.bis.org/publ/rpfx10.htm).
- Bacevich, Andrew J, (2012), *The short American Century: A Postmortem*, Massachusetts: Harvard University Press.
- Bijian, Zheng, (2005). *China's Peaceful Rise: Speeches of Zheng Bijian 1997-2005*, Washington, D.C: Brookings Institution Press.
- Bina, Cyrus, (2023), *Globalization and the Decline of American Power: The Political Economy of the American Fall*, New York: Routledge.
- Black, Jeremy, (2008), *Great Powers and the Quest for Hegemony: The World Order Since 1500*, New York: Routledge.
- Brodsgaard, Kjeld Erik & Rutten, Koen, (2017), *From Accelerated Accumulation to Socialist Market Economy in China*, Leiden: Brill.
- Callinicos, Alex, (2009), *Imperialism and Global Political Economy*, Cambridge: Polity.
- Chari, Chandra, (2008), *War, Peace and Hegemony in a Globalized World: The Changing Balance of Power in the Twenty-First Century*, New York: Routledge.
- Chase-Dunn, Christopher & Babones, Salvatore J, (2006), *Global Social Change: Historical and Comparative Perspectives*. Baltimore: The Johns Hopkins University Press.
- Chen, Weitseng, (2017), *The Beijing Consensus: How China Has Changed Western Ideas of Law and Economic Development*, Cambridge: Cambridge University Press.
- Chen, Yun, (2009), *Transition and Development in China: Towards Shared Growth*, Farnham: Ashgate Publishing Limited.

- Chen, Zhao & Lu, Ming, (2016), *Toward Balanced Growth with Economic Agglomeration: Empirical Studies of China's Urban-Rural and Interregional Development*, Berlin: Springer-Verlag.
- Cheng, Joseph Yu-shek, (2018), *Multilateral Approach in China's Foreign Policy*, Toh Tuck Link: World Scientific Publishing.
- Cole, Bernard D, (2013), *China's Quest for Great Power: Ships, Oil, and Foreign Policy*, Annapolis: Naval Institute Press.
- Coning, Cedric de; Mandrup, Thomas & Odgaard, Liselotte, (2015), *The BRICS and Coexistence: An Alternative Vision of World Order*, New York: Routledge.
- d'Hooghe, Ingrid, (2015), *China's Public Diplomacy*, Leiden: Brill Publication.
- Danner, Lukas K, (2018), *China's Grand Strategy: Contradictory Foreign Policy*, New York: Palgrave Macmillan.
- Foot, Rosemary & MacFarlane, S. Neil & Mastanduno, Michael, (2003), *US Hegemony and International Organizations*, New York: Oxford University Press.
- Glenn, John G, (2016), *China's Challenge to US Supremacy_ Economic Superpower Versus Rising Star*, London: Palgrave Macmillan UK.
- Gungwu, Wang & Wong, John, (2007), *Interpreting China's Development*, Toh Tuck Link: World Scientific Publishing.
- Grosfoguel, Ramon & Cervantes-Rodriguez, Ana Margarita, (2002), *The Modern Colonial Capitalist World-System in the Twentieth Century*, Westport: Greenwood Press.
- Gunder Frank, Andre, (1978), *World Accumulation 1492-1789*, New York: Algora Publishing.
- Hopkins, Terence K. & Wallerstein, Immanuel, (1982), *World-Systems Analysis: Theory and Methodology*, London: Sage Publications.

- Hornborg, Alf & Crumley, Carole, (2006), *The World System and the Earth System, Global Socio Environmental Change and Sustainability since the Neolithic*, USA: Left Coast Press.
- Hudson, Michael, (2003), *Super Imperialism: The Origin and Fundamentals of U.S. World Dominance*, London: Pluto Press.
- Kiely, Ray, (2005), *Empire in the Age of Globalisation: U.S. Hegemony and Neo-liberal Disorder*. London: Pluto Press.
- Kleinknecht, Alfred; Mandel, Ernest & Wallerstein, Immanuel, (1992), *New Findings in Long-Wave Research*, London: Palgrave Macmillan.
- Kolko, Gabriel, (2009), *World in Crisis: The End of the American Century*, London: Pluto Press.
- Krishna, Sankaran, (2009), *Globalization and Postcolonialism: Hegemony and Resistance in the Twenty-first Century*, Maryland: Rowman & Littlefield Publishers.
- Li, Minqi, (2016), *China and the Twenty-first-Century Crisis*, London: Pluto Press.
- Levine, Paul & Smith, Ron, (2003), *The Arms Trade, Security and Conflict*, New York: Routledge.
- Maingot, Anthony P & Lozano, Wilfredo, (2005), *The United States and the Caribbean: Transforming Hegemony and Sovereignty*, New York: Routledge.
- McKinnon, Ronald I, (2013), *The Unloved Dollar Standard: From Bretton Woods to the Rise of China*, New York: Oxford University Press.
- Oatley, Thomas, (2015), *A Political Economy of American Hegemony: Buildups, Booms, and Busts*, New York: Cambridge University Press.
- Pradella, Lucia & Marois, Thomas, (2015), *Polarizing Development: Alternatives to Neoliberalism and the Crisis*, London: Pluto Press.

- Prasad, Eswar S, (2021), *The Future of Money_ How the Digital Revolution Is Transforming Currencies and Finance*, Cambridge: Belknap Press-Harvard University Press.
- Prigogine, Ilya, (2003), *Is Future Given?*, London: World Scientific Publishing.
- Prigogine, Ilya, (1977), *Self-Organization in Non-Equilibrium Systems*, New York: Wiley Publication.
- Serra, Narcís & Stiglitz, Joseph E, (2008), *The Washington Consensus Reconsidered: Towards a New Global Governance*, New York: Oxford University Press.
- Shannon, Thomas R, (1996), *An Introduction to the World-System Perspective*, Colorado: Westview Press.
- Stockholm International Peace Research Institute, (2021a), *Trends in World Military Expenditure*, available at: [https:// www. sipri. org/ sites/ default/ files/2022-04/fs_2204_milex_2021_0.pdf](https://www.sipri.org/sites/default/files/2022-04/fs_2204_milex_2021_0.pdf).
- Stockholm International Peace Research Institute, (2021), “Trends in International Arms Transfers”, available at: [https:// sipri. org/ sites/ default/ files/2021-03/fs_2103_at_2020.pdf](https://sipri.org/sites/default/files/2021-03/fs_2103_at_2020.pdf).
- Sutter, Robert G, (2018), *US-China Relations: Perilous Past, Uncertain Present*, Maryland: Rowman & Littlefield Publishers.
- Tan, Andrew T. H, (2010), *The Global Arms Trade, A Handbook*, New York: Routledge.
- Wallerstein, Immanuel; Collins, Randall; Mann, Michael; Derluigian, Georgi & Calhoun, Craig, (2013), *Does Capitalism Have a Future?*, New York: Oxford University Press.

- Wallerstein, Immanuel; Aguirre Rojas, Carlos Antonio; Lemert, Charles, (2012), *Uncertain Worlds: World-systems Analysis in Changing Times*, Routledge: New York.
- Wallerstein, Immanuel, (2000), *The Essential Wallerstein*, New York: New Press.
- Watson, Adam, (2007), *Hegemony & History*, Routledge: New York.
- Zhang, Yuyan & Feng, Weijiang, (2019), *Peaceful Development Path in China*, Singapore: Springer Press.
- Zhao, Suisheng, (2008), *China-US Relations Transformed: Perspectives & Strategic Interactions*. New York: Routledge.

In Persian

- Anaei, Abolfazl; Shahramnia, Amir Masoud; Emam Jomezade Javad.s & Masoudnia, Hossein, (2023), "Analysis of the Complications of the Decline of American Hegemony in the Capitalist World System", *Political Knowledge Scientific Journal*, Bi-quarterly, Vol. 18, No. 2, (Serial 36), doi:10.30497/PKN.2022.240924.2850.
- Callinicos, Alex, (2018), *Theories and Narratives: Reflections on the Philosophy of History*, Tehran: Nashre-e-Zharf.
- Dashtgerd, Majid & Moradi Afrapoli, Isa, (2021), "The Model for Power Transition in China's Foreign Policy in the Era of Xi Jinping; With an Emphasis on Economy", *International Studies Journal (Quarterly Periodical)*, Vol. 18, Issue 3 - Serial No. 71, Pages 7-27, doi: 10.22034/ISJ.2022.287680.1503.
- Khani, Mohammad Hasan & Masrour, Mohammad, (2017), "China's Rise: US Challenges Facing China's Increasing Power in International Relations", *International Relations Researches Quarterly*, Vol. 7, Issue 24 - Serial Number 24, Pages 159-184.

- Kennedy, Paul M, (2012), *The Rise and Fall of the Great Powers: Economic Change and Military from 1500 to 2000*, Tehran: Entesharat Elmi and Farhangi.
- Jansiz, Ahmad & Bahrami Moghaddam, Sajad, (2015), “The U.S. and China Global Rise”, *Foreign Relations Quarterly*, Volume 7, Issue 3 - Serial Number 27, Pages: 113-146, doi: 20.1001.1.20085419.1394.7.3.2.3.
- O’Keefe, Thomas Andrew, (2021), *Bush II, Obama, and the Decline of U.S. Hegemony in the Western Hemisphere*, Tehran: Soroush Publication.
- Shirkhani, Mohammadal & Arghavani Pirsalami, Fariborz, (2016), “Beijing Consensus: New Model of Development in Globalised Age”, Tehran: *Politics Quarterly*, Volume 46, Issue 1 - Serial No. 1, Pages 129-149, doi: 10.22059/JPQ.2016.57325.
- Tooze, Adam, (2021), *Crashed: How a Decade of Financial Crises Changed the World*, Tehran: Akhtaran Book Press.

استناد به این مقاله: آنائی، ابوالفضل، (۱۴۰۳)، «چین در روابط هژمونیک نظام جهانی پساآمریکایی»، پژوهش‌های راهبردی سیاست، ۱۳(۴۹)، ۲۲۳-۲۳۶.

Doi: 10.22054/QPSS.2023.73569.3233

Quarterly of Political Strategic Studies is licensed under a Creative Commons Attribution-Non Commercial 4.0 International License